

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΑ΄
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2016
Αρ. Φύλ. 850

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Άδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 850, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2016

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytroxis.gr
e-mail: apolytroxis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επίμελεια:
«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Άδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

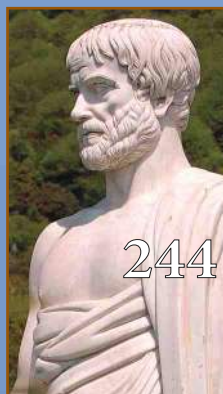
Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Ένας αλλιώτικος ήρωας	235
Τό θαύμα του 1940	236
Η Ελλάδα μίλησε, την άκουσαμε;	239
Έπιστολή Ιακώβου: 11η Διδαχή (5,13-18).....	240
Άναμμένες λαμπάδες	242
2016: έπεταικό έτος Άριστοτέλη.....	244
Ένα γράμμα στους γονείς μου.....	246
Άπό τον άμβωνα της Κυριακής.....	248
Ό ήγέτης και τό έπος του 1940	250
Άνατροπές στη ζωή μας	252
Όνειρά μου παιδικά... ..	254
Μέ άκούτε; (ποίημα)	255
Στά σκαλοπατια του Άγίου Δημητρίου (διήγημα)	256
Μετά την Κατασκήνωση Οικογενειών	258
Έκδηλώσεις της Άδελφότητος	259
Βεβήλωση ναών	260
Συζητώντας τά γεγονότα.....	262

“Ένας άλλιώτικος ήρωας

Μέσα στους παιάνες και στις δάφνες που συνοδεύουν τον Οκτώβριο αξίζει να σταθούμε σε μία μορφή άγια και ήρωική, που προβάλλει έναν ήρωισμό με διάσταση άλλου είδους, τή διάσταση του Πνεύματος. Είναι ο άγιος ευαγγελιστής Λουκάς ο ιατρός, τον οποίο τιμά η Εκκλησία μας στις 18 του μήνα.

Δέν ήταν άσημο πρόσωπο ο ιερός Λουκάς. Έπιστήμονας, ο πρώτος χριστιανός γιατρός, ζωγράφος του λόγου, με φιλολογική κατάρτιση όχι τυχαία και εξαιρετο ταλέντο ιστορικού, με πνεύμα ευρύ, χαρακτήρα γλυκό και ήρεμο, σκέψη παιδαρχημένη και ισορροπημένη, προσόντα πολύτιμα και ζηλευτά για μία έπιφανή καριέρα. Κι όμως, όταν τό φώς του Ευαγγελίου διαπέρασε τήν καρδιά του Λουκά, εκείνος τά προσφέρει όλα στον Κύριο· προσφέρεται ο ίδιος για να διακονήσει τή νεοσύστατη Εκκλησία του Χριστού ως συνέκδημος και συνεργός του αποστόλου τών έθνών.

Πρωτότυπος, πνευματικός ο ήρωισμός του Λουκά. Μέ τά προσόντα και τίς προϋποθέσεις που είχε θά μπορούσε να διαπρέψει μέσα στην κοινωνία, να κερδίσει πλοῦτο και δόξα. Αλλά και ως χριστιανός γιατρός θά μπορούσε να υπηρετήσει τήν Εκκλησία θεάρεστα και να κερδίσει ψυχές για τον Χριστό. Εκείνος όμως, χωρίς κανείς να τό απαιτήσει, διάλεξε να «θάψει» τον έαυτό του και τήν καριέρα του, να αναλωθεί στή διακονία του μεγάλου αποστόλου που θαύμασε να ριχθεί στην περιπέτεια του ευαγγελίου. Παιρητήθηκε από κάθε δικαίωμα, από κάθε προσωπικό όνειρο και σχέδιο, για να γίνει απόλυτα εύχρηστος στον απόστολο. Η καρδιά του χτυπούσε μέ τούς χτύπους τής καρδιάς του Παύλου. Η φιλία τών δύο μεγάλων ανδρών υπήρξε από τίς πιό εύεργετικές για τήν Εκκλησία και τήν ανθρωπότητα.

Αν ο απόστολος Παῦλος μέ τά φτερά του ζήλου του έφερε τό ευαγγέλιο του Χριστού στην Ελλάδα και στή Ρώμη, ο Λουκάς, σύντροφος αυτού του αετού, θησαύρισε τούς πολύτιμους μαργαρίτες τής θείας αποκαλύψεως και τή δρόσο του άγιου Πνεύματος στο Ευαγγέλιό του και στις Πράξεις τών Αποστόλων. Μέ χάρη, λιτότητα και άρμονία έκθέτει τά γεγονότα ως ιστορικός και καλλιτέχνης του λόγου, χωρίς πουθενά να αναφέρει τό όνομά του. Κι όμως ο Θεός του έπιφύλασσε τήν πιό καταξιωμένη αναγνώριση: Τό έγκώμιό του γράφτηκε ανεξίτηλα στην άγια Γραφή από τό χέρι του δέσμιου στή Ρώμη Παύλου: «Λουκάς ο ιατρός ο αγαπητός», «συνεργός» (βλ. Κλ 4,14· Φλμ 24). Και τό άγιο Πνεύμα τον άνεδειξε μέτοχο τεράστιας περιουσίας: Από τούς 7.908 στίχους τής Καινής Διαθήκης οί 2.361 άνήκουν στή γραφίδα του Λουκά.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ 1940

Ὁ θρίαμβος τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῶν Ἰταλῶν τό 1940 εἶναι ἓνα ἀπό τά θαυμαστά ἐκεῖνα γεγονότα πού λαμπρύνουν τίς σελίδες ὄχι μόνο τῆς ἐλληνικῆς ἀλλά καί τῆς παγκόσμιας ἱστορίας. Ἡ νίκη τοῦ μικροῦ καί ἀδύναμου ἐλληνικοῦ στρατοῦ ἐπί τοῦ πανίσχυρου ἰταλικοῦ ἦταν νίκη τοῦ Δικαίου ἐπί τῆς Ἀδικίας, νίκη τοῦ ἀνθρώπου ἐπί τοῦ ἀλαζόνα καί καυχώμενου γιά τήν δύναμή του «ὑπερανθρώπου».

Ἡ νίκη ὡστόσο αὐτή δέν ἦταν ἓνα ξαφνιασμα, μιά ἀπροϋπόθετη ἐπιτυχία. Ὁ ἐνθουσιασμός τῶν Ἑλλήνων πού κινοῦσαν χαμογελώντας καί πανηγυρίζοντας γιά τό μέτωπο καί ἡ ἀκατάβλητη ὀρμή τους μπροστά στήν ὑπερδύναμη τῶν Ἰταλῶν, ἡ ὑπερνίκηση κάθε ἀντιξοότητος καί ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ θανάτου μέ ἀπαράμιλλη γενναιότητα εἶναι ἓνα θαῦμα πού εἶχε ρίζες καί θεμέλια. Ἐνα θαῦμα πού ξεπήδησε ἀπό τρεῖς κυρίως πηγές: τήν πίστη στόν Χριστό, τήν φιλοπατρία καί τήν ἀγάπη καί τόν σεβασμό πρὸς τήν οἰκογενειακή ἐστία.

**Ἐνα θαῦμα
πού ξεπήδησε ἀπό
τρεῖς κυρίως πηγές:
τήν πίστη
στόν Χριστό,
τήν φιλοπατρία καί
τόν σεβασμό πρὸς
τήν οἰκογενειακή
ἐστία.**

Τήν πίστη καί τήν ἐλπίδα στό ἅγιο ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ Ἑλληνας τοῦ 1940 τήν εἶχε βυζάζει μαζί μέ τό γάλα τῆς μάνας του. Μαζί μέ τίς πρῶτες λέξεις πού ψέλλισε σάν παιδί, ἔμαθε καί λογάκια προσευχῆς, ὅπως ἐπίσης καί νά κάνει τόν σταυρό του μέ εὐλάβεια μπροστά στό εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ του. Στό τραπέζι ἄρχιζε καί τελείωνε τό φαγητό του μέ προσευχή εὐχαριστίας γιά τά ἀγαθὰ πού ἔδωσε ὁ Θεός, ἔστω κι ἂν αὐτά ἦταν λιγοστά. Μέ προσευχή ἀκόμη ἄρχιζε καί τελείωνε τήν σπορά καί τό θέ-

ρος και κάθε σημαντική έκδηλωση της ζωής του. 'Ο ναός ήταν γι' αυτόν τό σπίτι του Θεού. 'Η συμμετοχή στην θεία Λειτουργία ήταν αυτονόητη και αποτελούσε εύλογημένη οικογενειακή παράδοση. 'Ο ιερέας ήταν πρόσωπο σεβαστό· ήταν αυτός που πρωτόακουγε τον πόνο του και την χαρά του και πρόσβευε γι' αυτόν στον Θεό. Κι αυτός ο ιερέας, ο ολιγογράμματος και άπλός ίσως, πάνω στα βορειοηπειρωτικά βουνά μετάγγιζε με τον σταυρό και τό πετραχήλι του στους στρατιώτες θάρρος, εὐψυχία και καρτερία. Κι ἄς βομβάρδιζε ο ἔχθρος. 'Ο Ἕλληνας φαντάρος δέν φοβόταν τίποτε...

'Η δεύτερη πηγή του θαύματος του 1940, ἡ φιλοπατρία, ήταν κι αυτή ἕνα ἀπό τά χαρακτηριστικά του 'Ελληνα ἐκείνης της ἐποχῆς. Τὴν αἰσθανόταν γιὰ πρώτη φορά νά τόν ἐμπνέει σάν ἄκουγε ἀπό τόν πατέρα ἱστορίες γιὰ τίς νίκες του στρατού μας στην Θεσσαλονίκη, στό Μπιζάνι, στά Γιάννενα. Σάν ἀφουγκραζόταν τά δάκρυα της μάνας γιὰ τόν χαμό της Σμύρνης και της 'Ιωνίας. Και ὅταν ξεδίπλωναν τὴν ἑλληνική σημαία -πού ἀπαραίτητα εἶχε κάθε σπίτι- στίς ἐθνικές ἐπετείες, και τὴν ἔστηναν σέ περίοπτη θέση στό μπαλκόνι του σπιτιού, γινόταν ζωντανή γαλανόλευκη εἰκόνα στά παιδικά του μάτια που τόν ἔκανε νά ὄραματίζεται κι αυτός ἀγῶνες και νίκες. 'Η φιλοπατρία ὅμως διδασκόταν και στό σχολεῖο. Μέ τά βιβλία νά γράφουν τὴν ἀληθινή ἱστορία κι ὄχι φληναφήματα περὶ «συνωστισμού». Μέ ἔπαρση και

ὑποστολή της σημαίας συνοδευόμενη ἀπό τόν ἐθνικό μας ὕμνο καθημερινά. Μέ γιορτές που μιλούσαν και ὕμνοῦσαν τὴν ἑλληνική λεβεντιά, και χορούς ζυμωμένους μέ θυμάρι και λιβάνι. "Οχι σάν τίς γιορτές που κατά κανόνα γίνονται σήμερα στά σχολεῖα μας, τίς ξέπνοες και «ξενέρωτες», ὅπως εἶπε εὐστοχα κάποιος ἑλληνόψυχος ἔφηβος. Τότε συμμετεῖχαν ὄλοι, δάσκαλοι, μαθητές, ἀλλά και γονεῖς, μέ παλμό και ἐνθουσιασμό. "Ετσι φτιάχνονται πατριῶτες.

'Η τρίτη πηγή του θαύματος του 1940 ήταν, ὅπως εἶπα, ἡ ἀγάπη και ὁ σεβασμός πρὸς τὴν οικογενειακή ἐστία, πρὸς τὴν οἰκογένεια. 'Ο ἀγῶνας ἐκεῖνος ἔγινε, ὅπως και ὄλοι οἱ ἀμυντικοὶ πόλεμοι στην ἱστορία μας, «ὑπὲρ βωμῶν και ἐστιῶν». 'Ο 'Ελληνας του 1940 πάλεψε ὄχι μόνο γιὰ τὴν πατρίδα του, ἀλλά και γιὰ τὴν οικογενειακή του τιμή που μέσα του στεκόταν πολύ ψηλά. 'Η γυναίκα του, τά παιδιά του, τό σπίτι του ήταν ὁ ἴδιος του ὁ ἑαυτός, τό εἶναι του. Δέν στέριωνε τό σπιτικό του σέ σαθρά θεμέλια, ὅπως δυστυχῶς γίνεται συχνά σήμερα. Ἀντιλαμβανόταν τό μέγεθος της εὐθύνης γι' αυτό και προχωροῦσε σέ τοῦτο τό ἔργο προσεκτικά. Δέν γινόταν λόγος γιὰ εὐκόλα διαζύγια. Αὐτοὶ που ἔφταναν στό διαζύγιο ήταν μετρημένοι και δακτυλοδεικτούμενοι. Οὔτε φυσικά διανοοῦνταν κανεῖς ἐλεύθερες συμβιώσεις ἢ «σύμφωνα συμβίωσης» ἢ «μονογονεϊκές οἰκογένειες». Δέν εἶχαν ἀκόμη σαρώσει τὴν οικογενειακή γαλήνη και

ευστάθεια τά κύματα τοῦ «μεταμοντερνισμοῦ», ὅπως συμβαίνει στὸν τόπο μας ἐδῶ καί κάμποσες δεκαετίες. Ὁ πατέρας ἦταν πατέρας, προστάτης τῆς οἰκογένειας, καί ἡ μητέρα μητέρα, ἡ βασίλισσα τοῦ σπιτιοῦ. Γι' αὐτό καί τά παιδιά εἶχαν ὑγιῆ πρότυπα.

Θά ρωτήσει βέβαια κανεὶς: «Ἦταν λοιπὸν τότε ὅλα τέλεια, ὅλα καλά;». Ἀσφαλῶς ὄχι. Οὔτε προσπάθησα ἐδῶ νά «ἀγιογραφίσω» τὸν Ἑλληνα τοῦ '40. Ὑπῆρχαν καί τότε καί προβλήματα καί στρεβλώσεις καί ἀποκλίσεις καί ἀποτυχίες. Ὡστόσο αὐτός ἦταν ὁ κανόνας. Περισσότερο ἴσως στὴν ὑπαιθρο καί λιγότερο στὶς πόλεις, ἀλλὰ πάντως ὁ κανόνας.

Ἀκούω κι ἄλλες φωνές. Αὐτές πού σπεύδουν νά χαρακτηρίσουν ὅλα τά παραπάνω ὡς «ἀναχρονισμούς», «ὀπισθοδρομηση» καί... «χουντικά σύνδρομα». Δέν πρόκειται βέβαια νά ἀπολογηθῶ γιὰ ὅσα πιστεύω. Θέλω μόνο νά πῶ σ' ὅλους αὐτούς τούς ὑπερασπιστές τῆς «προόδου», ὅπως τὴν ὀρίζουν, πῶς εὐχῆς ἔργον θά ἦταν νά μᾶς ὑποδεῖξουν δικές τους ἀξίες καί ἰδανικά, πού θά μπορούσαν νά γεννήσουν μιά γενιά ὅπως ἐκείνη τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1940. Καί τότε τά ξαναλέμε...

Εὐάγγελος Α. Δάκας

Βοηθήματα Κατωτέρου Κατηχητικοῦ

✓ Μία σειρά τριῶν τόμων μέ θέματα παρμένα ἀπὸ τὴν ἀγία Γραφή καί τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας, κατάλληλα διαμορφωμένα γιὰ τὴ διδασκαλία τους σέ παιδιά Δημοτικοῦ.

✓ Τὸ ἐποπικὸ ὑλικὸ στό συνοδευτικὸ CD κάνει τὸ μάθημα ἀκόμη πιὸ εὐχάριστο καί εὐληπτο.

✓ Εἶναι μία οὐσιαστικὴ συμβολὴ στό ἔργο τῆς Κατήχησης τῶν παιδιῶν, στὴν τροφοδοσία τῆς ψυχῆς τους μέ τὸν ζωντανό, ἀνακαινιστικὸ λόγο τοῦ Εὐαγγελίου.

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γ. Μπακατοῦλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Ἡ Ἑλλάδα μίλησε, τήν ἀκούσαμε;

Οἱ Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες στό Ρίο τῆς Βραζιλίας ὀλοκληρώθηκαν καί ἡ χώρα μας μετράει ἕξι μετάλλια καί πολλές διακρίσεις. Ἡ μικρή Ἑλλάδα ἀνάμεσα σέ 206 χῶρες κατέκτησε τήν 26η θέση, σημειώνοντας τήν πέμπτη πιο πετυχημένη παρουσία της στήν ἱστορία τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων!

Δέν θά σταθῶ στόν ἀριθμό τῶν μεταλλίων καί τῶν διακρίσεων. Θά χαρῶ τίς ἐπιτυχίες μέ ἕναν τρόπο ἀναγωγικό.

Καθώς παρατηρῶ τά συγκεκριμένα ἀθλήματα στά ὁποῖα διακριθήκαμε παγκοσμίως, διαπιστώνω πῶς αὐτό πού θριαμβευτικά κομίσανε οἱ ἥρωικοί ἀθλητές μας στήν ταλαίπωρη χώρα μας εἶναι ὅ,τι ἀκριβῶς τῆς χρειάζεται:

Ἡ «χρυσοχάλκινη» σκοπεύτρια Ἄννα Κορακάκη, σημαδεύοντας τήν ἀπραξία μας, μᾶς παρακινεῖ νά ἐπαναπροσδιορίσουμε στόχους καί ἰδανικά καί νά σκοπεύσουμε μέ καρδιά ἀποφασιστική.

Ἡ «χρυσή» Κατερίνα Στεφανίδη προκαλεῖ νά σηκῶσουμε καί πάλι ψηλά τόν πήχη καί μέ κοντάρι τό ἥρωικό μας παρελθόν νά ἐκτοξευθοῦμε κι ἐμεῖς στά ὕψη, ἐκεῖ πού μᾶς συναντοῦσε πάντα ἡ ἱστορία.

Ὁ «ἀργυρός» κολυμβητής Σπύρος Γιαννιώτης, παλεύοντας μέ δεινούς ἀντιπάλους στήν ἀνοιχτή θάλασσα, φωνάζει: «Ἀκολουθεῖτε, μή σταματήσετε νά παλεύετε μέ τά ὅποια κύματα. Εἶναι ἡ τελευταία μας εὐκαιρία».

Οἱ «χαλκέντεροι» ἰστιοπλόοι Τάκης Μάντης καί Παῦλος Καγιαλῆς ἀνοίγουν ἀσπρογάλανα πανιά μέ σύνθημα: «Ἐμπρός, ἀνήσυχε λαέ τῆς θάλασσας, γιά ἕνα νέο ἀποικισμό μετανάστευσης, γιά μόρφωση καί ἐργασία, μέ τό ἱερό πῦρ τῆς μητρόπολης πατρίδας στά χέρια καί τήν ὑπόσχεση τῆς καρποφόρας ἐπιστροφῆς στήν καρδιά».

Κι ὁ χρυσαετός Λευτέρης Πετρούνιας, πετυχαίνοντας μέ ἀπόλυτη ἡρεμία τήν ὀριακά κατορθωτή μέ ἀνθρώπινες δυνάμεις ἄσκηση τοῦ «σταυροῦ» στους κρίκους, καθώς αἰωρεῖται «σταυρωμένος» κοιτάζει τόν καθένα μας στά μάτια καί τοῦ ψιθυρίζει: «Δέν ὑπάρχουν ἄλλα στηρίγματα. Ἀγαπήστε τόν Σταυρό καί θελήστε νά στηριχθεῖτε πάνω του».

Βουβός ὁ πόνος τῆς βασανισμένης πατρίδας μας, ὅμως κάποιες φορές, αὐτή πού γέννησε τήν ἐφευρετικότητα καί τή λύση σέ κάθε πρόβλημα, βρίσκει τρόπους νά μιλήσει, ὅπως τώρα, καί νά πεῖ: «Παιδιά μου, βάλτε στόχους, σηκῶστε ψηλά τόν πήχη, παλέψτε μέ τά κύματα, ἀνοῖξτε πανιά, ἀγκαλιάστε τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ἀνεβάστε ξανά τή σημαία μου περήφανη στό ψηλότερο βᾶθρο τῆς ἱστορίας γιά νά σᾶς ἀνεβάξει κι αὐτή στή σταυρόσχημη κορυφή τοῦ κονταριοῦ της, ἐκεῖ πού ἀναπαύονται οἱ ἥρωες καί οἱ ἅγιοι πού ἀνέδειξα στους αἰῶνες».

Δια-κριτικός

11η ΔΙΔΑΧΗ: Ἐξομολόγηση

Α'. Προσευχή στή θλίψη καί στή χαρά

Παρόλο πού ὅλοι ἐπιθυμοῦμε νά εἶναι ἡ ζωή μας χαρούμενη καί εὐτυχισμένη, καθημερινά βρισκόμαστε ἀντιμέτωποι μέ μύριες δυσκολίες, προβλήματα, θλίψεις. Στίς ὥρες αὐτές τῆς ὀδύνης ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος συνιστᾷ νά καταφεύγουμε στό ἀσφαλέστερο καταφύγιο τοῦ πιστοῦ, στήν προσευχή· «Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω» (Ἰα 5,13). Οἱ μπόρες τῆς ζωῆς μᾶς γονατίζουν. Ὅταν ὁμως μάθουμε γονατισμένοι νά ὑψώνουμε τή φωνή καί τήν καρδιά μας στόν Θεό, θά βγοῦμε νικητές. Κι ὅπως ἡ θάλασσα μένει γαλήνια καί ἀτάραχη στά βάθη της, ὅσο κι ἂν λυσσομανοῦν στήν ἐπιφάνειά της τά κύματα, ἔτσι καί ὁ προσευχόμενος χριστιανός μπορεῖ νά μένει εἰρηνικός στό βάθος τῆς ὑπαρξῆς του, ὅσες συμφορές κι ἂν τόν χτυποῦν.

Γιά τή δύναμη τῆς προσευχῆς ὁ ἀπόστολος εἶχε προσωπική ἐμπειρία τόσο ἀπό τή ζωή τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, πού μέσα στους διωγμούς καί στίς κακοπάθειες ἔβρισκε καταφύγιο καί παρηγοριά στήν προσευχή, ὅσο καί ἀπό τήν προσωπική του ζωή. Ἦταν ἄνθρωπος προσευχῆς, γι' αὐτό καί τοῦ εἶχε δοθεῖ ἡ ὀνομασία «ὀβλίας».

Ἄν στίς δύσκολες ὥρες ἀνακουφίζει καί ἐνισχύει τόν πιστό ἡ προσευχή, δέν εἶναι λιγότερο ἀναγκαῖα καί ἀποτελεσματική καί ὅταν αὐτός «εὐθυμεῖ», ὅταν δηλαδή ἔχει χαρούμενη διάθεση καί ὅλα πᾶνε καλά. Συνήθως οἱ ἄνθρωποι ἐκδηλώνουν τήν εὐθυμία τους μέ γλέντια, τραγούδια καί χορούς. Ἐπειδή ὁμως ὅλα αὐτά συχνά συνδέονται μέ τήν ἁμαρτία, ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος ὑποδεικνύει στόν πιστό, ὅταν χαίρεται, νά προσεύχεται ψάλλοντας στόν Θεό ὕμνους (πρβλ. Ἐφ 5,19).

Ἡ ψαλμωδία εἶναι ἓνα χαρούμενο εἶδος προσευχῆς. Διατηρεῖ τή χαρά καί συγκρατεῖ ἀπό τήν ἔπαρση καί τήν ἀλαζονεία. «Μᾶς χαρίζει», λέει ὁ Μέγας Βασίλειος, «τή γαλήνη, τήν εἰρήνη τῆς ψυχῆς, μαλακώνει τόν θυμό, συμφιλιώνει, συσφίγγει τούς δεσμούς μας μέ αὐτούς πού συμφάλλουμε, μᾶς ἀσφαλίζει ἀπό τήν ἐπίθεση τῶν δαιμόνων. Γι' αὐτό ἀκόμη καί ὅσοι δέν εἴμαστε καλλίφωνοι ἀξίζει νά μάθουμε νά ψάλλουμε ὅλες τίς ὥρες καί νά μιμηθοῦμε τόν Δαυΐδ, πού λέγει· «αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω» (Ψα 145,2)». Καί ὁ ἅγιος Χρυ-

Καθολική Ἐπιστολή Ἰακώβου

μέ Εὐχέλαιο καί προσευχή (Ία 5,13-18)

σόστομος παρατηρεῖ: «Βλέπω πολλούς πού δέν ψάλλουν, διότι ἔχουν πένθος. Αὐτό δέν εἶναι σωστό! Τά βρομερά τραγούδια, μάλιστα! νά μήν τά τραγουδάτε ὄχι μόνον ὅταν πενθεῖτε ἀλλά ποτέ. Τούς χριστιανικούς ὕμνους καί ψαλμούς νά τούς τραγουδάτε πάντοτε. Ἐξάλλου στήν ὥρα τοῦ πόνου καί τῆς θλίψεως γιά τόν χωρισμό τῶν ἀγαπητῶν προσώπων οἱ ψαλμοί θά μάς δώσουν θάρρος καί παρηγοριά». Γι' αὐτό τόν λόγο καί ἡ Ἐκκλησία μας ὄρισε νά διαβάζουμε τό ψαλτήρι, ὅταν ξεπροβοδοῦμε γιά τήν ἄλλη ζωή ἕνα οἰκεῖο μας πρόσωπο.

Γενικά μέ τήν προσευχή ἀποφεύγεται ὁ σκανδαλισμός καί ἡ ἀπελπισία, ὀξύνεται ἡ πίστη, τρέφεται ἡ ὑπομονή, συντηρεῖται ἡ εἰρήνη, αὐξάνει ἡ χαρά. Ἀλλά τό μεγαλύτερο κέρδος εἶναι ὅτι μέ τήν προσευχή ἐπικοινωνοῦμε μέ τόν Θεό, ζοῦμε τή συντροφιά του. Κι ὅπως ἐκεῖνος πού μένει γιά πολλή ὥρα μέσα σ' ἕνα ἀρωματοπωλεῖο, ὅταν βγεῖ ἔξω, εὐωδιάζει καί μοσχοβολᾷ ἀπό τό ἄρωμα, ἔτσι κι ἐκεῖνος πού ἔμαθε νά ἐπιμένει στήν προσευχή παίρνει τή χάρη καί τή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ἕνα μικρό συρματάκι πού τό συνδέουμε μέ τήν πρίζα τοῦ ἠλεκτρικοῦ δέχεται ἠλεκτρικό ρεῦμα καί κανένας ἀθλητής, ὅσο δυνατός κι ἄν εἶναι, δέν τολμᾷ νά τό ἀγγίξει, ἔτσι καί ὁ πιστός πού διά τῆς προσευχῆς συνδέεται μέ τόν Θεό γίνεται πανίσχυρος. Τόν φοβᾶται ὁ πονηρός καί δέν μπορεῖ νά τοῦ κάνει κακό.

Τήν ἀτομική προσευχή τοῦ κάθε πιστοῦ τήν ὀνομάζει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος «δέησιν δικαίου» (βλ. 5,16) καί τήν διακρίνει ἀπό τήν «εὐχήν τῆς πίστεως»

(βλ. 5,15), δηλαδή τήν προσευχή ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀπευθύνεται κατά τήν τέλεση τῶν μυστηρίων. Ἡ «δέησις τοῦ δικαίου», ἡ προσευχή τοῦ κάθε πιστοῦ, δέν εἰσακούεται βέβαια πάντοτε, ἀλλά ὅταν εἰσακούεται ἔχει πολύ θαυμαστά καί ἐντυπωσιακά ἀποτελέσματα, ὅπως δείχνει τό παράδειγμα τοῦ προφήτη Ἡλία (βλ. 5,17-18). Ὅπως ἐμεῖς στρίβουμε ἕνα διακόπτη καί σβήνει ἡ ἀνάβει τό φῶς, ὁ Ἡλίας μέ τόν διακόπτη τῆς πίστεως στήν προσευχή του ἄνοιγε καί ἔκλεινε τόν οὐρανό. Πραγματικά, προσευχήθηκε νά μή βρέξει καί δέν ἔβρεξε καθόλου στήν Παλαιστίνη καί στή Συρία γιά τρισήμισι χρόνια. Ξαναἔβρεξε μόνον ὅταν ὁ ἴδιος τό ζήτησε στήν προσευχή του.

Ἀντίθετα, ἡ «εὐχή τῆς πίστεως», ἡ προσευχή τῆς Ἐκκλησίας πού γίνεται ἐν μυστηρίῳ, πάντοτε εἰσακούεται ἀπό τόν Θεό, ἀφοῦ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Δέν φαίνεται ὅμως ἡ δύναμη τῆς ἐν μυστηρίῳ προσευχῆς. Στό μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος π.χ. προσεύχεται ὁ ἱερέας καί ὁ πιστός ἀπαλλάσσεται ἀπό τό προπατορικό ἁμάρτημα. Στό μυστήριο τοῦ Γάμου ἡ μυστηριακή προσευχή ἐνώνει σέ ἕνα τούς δύο συζύγους. Πάντοτε εἰσακούεται ἡ προσευχή καί πραγματοποιεῖται τό αἵτημα, ἀλλά αὐτό βιώνεται μέ τήν πίστη, δέν γίνεται φανερό ἐξωτερικά.

Στό ἐπόμενο ἄρθρο τῆς σειρᾶς θά δοῦμε πῶς ἐνεργεῖ ἡ «εὐχή τῆς πίστεως» σέ δύο ἀκόμη Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, τήν Ἐξομολόγηση καί τό Εὐχέλαιο.

Ὁβλίας

Ταξιδευτές στά μονοπάτια της γής, στις πολύβουες πολιτείες των ανθρώπων, μέ τούς δρόμους καί τά μνημεία τους, ἄς σταθοῦμε γιά λίγο σέ μία πλατεία. Ἐκεῖ ἀξίζει νά μαθητεύσουμε, νά θαυμάσουμε καί νά ἐμπνευστοῦμε. Εἶναι ἡ Πλατεία τῶν Τεσσάρων Μαρτύρων. Στό Ρέθυμνο, στή μεγαλύτερη καί κεντρικότερη πλατεία τῆς πόλης οἱ Κρητικοί ἀποτίνουν φόρο τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης. Ἀξίζει νά κάνουμε μία στάση. Περικαλλῆς τρίκλιτος ὑψώνεται ὁ ναός νά σκέπει καί ν' ἀγιάζει τόν τόπο. Μπαίνοντας ἀντικρύζουμε τούς Τέσσερις Μάρτυρες ἐνδεδυμένους μέ τίς κρητικές παραδοσιακές φορεσιές, ἐκφραση ἀδιάφθορου γενναίου φρονήματος, πνευματικῆς ἀρχοντιᾶς καί λεβεντιᾶς. Σέ περίτεχνη λειψανοθήκη, στό Ἱερό Βῆμα, φυλάσσονται οἱ τίμιες κάρες τῶν τριῶν ἀπό τούς Τέσσερις Νεομάρτυρες.

Οἱ τάφοι τῶν ἁγίων Τεσσάρων Μαρτύρων ἀνακαλύφθηκαν τόν Ἀπρίλιο τοῦ ἔτους 2002 γεμίζοντας χαρά καί συγκίνηση ὅλους τους ὀρθοδόξους καί ἰδιαίτερα τούς κατοίκους τοῦ τόπου πού μέσα στά σπλάχνα του κράτησε τά

ἅγια λείψανά τους.

Οἱ Τέσσερις Νεομάρτυρες, Μανουήλ, Γεώργιος, Ἄγγελος καί Νικόλαος κατάγονταν ἀπό τό Μέλαμπε, χωριό στά νότια τοῦ νομοῦ Ρεθύμνου, καί εἶχαν συγγενικούς δεσμούς. Ἦταν ἕγγαμοι, ἐνάρετοι στόν βίο ἀλλά κρυπτοχριστιανοί. Τή συνειδησή τους ὁμως ἔτυπτε ὁ λόγος τοῦ Κυρίου «πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω ἀγῶ ἐν αὐτῷ ἐμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Μθ 10,32). Γι' αὐτό ζητοῦσαν εὐκαιρία νά φανερώσουν τήν κρυφή ἀλλά καλά φυλαγμένη χριστιανική τους πίστη.

Τό 1821 στό ξεκίνημα τῆς ἠρωικῆς ἐπανάστασης τῶν Ἑλλήνων συμμετείχαν μέ ἐνθουσιασμό καί οἱ Κρήτες. Οἱ τέσσερις βλαστοί τῆς λεβεντογέννας Κρήτης ἐντάχθηκαν στόν ἀγῶνα, πολεμώντας γενναῖα «ὑπὲρ πίστεως καί πατρίδος». Τό 1824 κατεστάλη ἡ ἐπανάσταση στήν Κρήτη. Τότε οἱ Τοῦρκοι συνέλαβαν τούς ἁγίους Τέσσερις Μάρτυρες καί τούς ὀδήγησαν στόν Μεχμέτ, τοῦρκο πασά τοῦ Ρεθύμνου, ὁ ὁποῖος προσπάθησε μέ ὑποσχέσεις νά τούς πείσει νά ἐπιστρέψουν στόν Μωαμεθανι-

σιμό. Οἱ λεβέντες Κρητικοὶ στάθηκαν μπροστά στὸν δικαστὴ μέ ἅγια παρηγοσία καὶ θαυμαστὴ ἀποφασιστικὴτητα. Ἡ ἀπάντησή τους ἦταν γενναία καὶ σταθερή: «Ἐμεῖς χριστιανοὶ γεννηθήκαμε καὶ χριστιανοὶ θά ἀποθάνομε». Ἡ φρικτὴ φυλακὴ καὶ τὰ βασανιστήρια μέχρι τὴν τελικὴ καταδίκη τους στὸν δι' ἀποκεφαλισμοῦ θάνατο ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς θυσίας πού πρόσφεραν μέ ἀγάπη στὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Θεὸ τῶν πατέρων τους.

Στὴ θέση Μεγάλῃ Πόρτα τοῦ Ρεθύμνου στίς 28 Ὀκτωβρίου 1824 οἱ Τέσσερις Μάρτυρες ἀποκεφαλίστηκαν ὡς δημόσιο θέαμα γιὰ ἐκφοβισμό τῶν χριστιανῶν.. «Τὸ αἷμα αὐτῶν ἐθελουσίως διὰ τὴν τοῦ Κυρίου πίστιν ἐξέχεαν».

Τὴν ἴδια ἡμέρα τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ τους, ὁ τοῦρκος δήμιος πῆγε στό σπίτι του καὶ σκούπισε τό ματωμένο γιαταγάνι του μέ μία πετσέτα. Ἡ τυφλὴ μητέρα του, χωρὶς νά ἔχει ἰδέα γιὰ τὰ γεγονότα, ἄγγιξε τὴν πετσέτα καὶ αἰφνιδίως βρῆκε τό φῶς της! Ρώτησε τὸν γιό της γιὰ τὴν προέλευση τοῦ αἵματος καί, ὅταν ἔμαθε γιὰ τὴ σφαγὴ τῶν χριστιανῶν μαρτύρων, συγκλονισμένη τοῦ εἶπε: «Εἶναι ὀλοφάνερο πὼς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦταν ἅγιοι». Ἡ μουσουλμανικὴ οἰκογένεια φύλαξε τό γιαταγάνι ὡς ἱερό κειμήλιο. Πέρασε ἀπὸ χέρι σέ χέρι καὶ ἑκατὸ χρόνια μετὰ, τό 1924, ὅταν ἔφευγαν οἱ μουσουλμᾶνοι μέ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, κάποιος ἀπόγονός τους τό παρέδωσε σέ χριστιανικά χέρια. Σήμερα φυλάσσεται στὸν ἱερό ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὴ Σπλάντζια, μέσα στὴν παλιὰ πόλη τῶν Χανίων, ὅπου οἱ τέσσερις ἅγιοι τιμῶνται μέ ἰδιαίτερη λαμπρότητα.

Ἀμέσως μετὰ τό μαρτυρικὸ τους τέλος, οἱ χριστιανοὶ ἐνταφίασαν τὰ ἱερά τους λείψανα μέ περισσὴ κατάνυξη πλάι στὸν ἱερό ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὰ Περβόλια τοῦ Ρεθύμνου. Τὶς νύχτες μουσουλμᾶνοι καὶ χριστιανοὶ ἔβλεπαν στὸν τάφο τους φῶς «σάν ἀπὸ ἀναμμένες λαμπάδες» καὶ καταξιώθηκαν ἀμέσως ὡς ἅγιοι στὴ συνείδηση τῶν ὀρθοδόξων. Πολύ νωρίς, πιθανόν ἀπὸ τὸν ἐπόμενο χρόνο τοῦ μαρτυρίου τους, οἱ ρεθυμιῶτες χριστιανοὶ τελοῦσαν Λειτουργίες ἀφιερωμένες στὴ μνήμη τους, φυλάγοντας τὴν ἱερὴ παράδοση τῶν πρώτων μαρτυρικῶν χρόνων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀργότερα μέ σεμνὴ περηφάνια τοὺς ἀναγνώρισαν ὡς προστάτες τῆς σύγχρονης πόλης.

Σήμερα ἱερά λείψανά τους βρίσκονται θησαυρισμένα στὴν Κρήτη καὶ στὴν Ἀθήνα.

Ἡ παλαιότερη γνωστὴ φορητὴ εἰκόνα τῶν ἁγίων Τεσσάρων Μαρτύρων εἶναι «ποίημα Ἰωάννου Φρανγκοπούλου Ζακυνθίου», φιλοτεχνημένη τό 1836, λίγα χρόνια μετὰ τό μαρτύριό τους.

Ποτισμένη ἡ πατρίδα μας σέ κάθε της γωνιά μέ τό ἅγιο αἷμα τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως. Τὴν καλλύνουν μέ μυστικὴ ὁμορφιά καὶ τὴν πλουτίζουν μέ ἄφθαρτο πλοῦτο. Στό σκαρί της πού ταξιδεύει στὰ πελάγη τῆς Ἱστορίας στέκουν κωπηλάτες ἀκούραστοι γιὰ νά μὴν γκρεμιστεῖ πάνω στὰ βράχια τῆς ἄρνησης, γιὰ νά μὴ χαθεῖ στῆς ἀθείας τὴν ἄγρια θαλασσοταραχὴ. Τὴ δικὴ τους πρεσβεία ἅς ζητοῦμε ταπεινά γιὰ νά μένει τούτη ἡ γῆ Ὁρθόδοξη καὶ Ἑλληνικὴ.

Ἰγνηλάτης

2016: ἐπετειακό έτος Ἀριστοτέλη

Τό έτος 2016 ἀνακηρύχθηκε ἀπό τήν Unesco «Έτος Ἀριστοτέλη» μέ ἀφορμή τή συμπλήρωση 2.400 χρόνων ἀπό τή γέννηση τοῦ μεγάλου ἑλληνα φιλοσόφου. Ἀξίζει, λοιπόν, νά σκιαγραφήσουμε ἀδρά τήν προσωπικότητά του.

Γεννήθηκε τό 384 π.Χ. στά Στάγειρα τῆς Χαλκιδικῆς. Ὁ πατέρας του Νικόμαχος ἦταν γιατρός τοῦ βασιλιᾶ τῆς Μακεδονίας Ἀμύντα Γ', πατέρα τοῦ Φιλίππου, καί θεωροῦσε πρόγονό του τόν ὀμηρικό ἥρωα καί γιατρό Μαχάονα, τόν γιό τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἡ μητέρα του Φαιστίδα ἀπό τή Χαλκίδα εἶλκε καί αὐτή τήν καταγωγή της ἀπό τό γένος τῶν Ἀσκληπιαδῶν. Ἐχασε νωρίς τοὺς γονεῖς του καί τήν κηδεμονία του ἀνέλαβε ὁ φίλος τοῦ πατέρα του Πρόξενος, ὁ ὁποῖος σέ ἡλικία 17 ἐτῶν τόν ἔστειλε στήν Ἀθήνα νά μαθητεύσει στήν Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνα. Σπούδασε ἐκεῖ ἐπί 20 χρόνια (367 π.Χ. - 347 π.Χ.), μέχρι τή χρονιά δηλαδή πού πέθανε ὁ δάσκαλός του. Γιά τήν εὐφυΐα καί τή φιλοπονία του ὁ Πλάτωνας τόν ἀποκαλοῦσε «νοῦν» καί «ἀναγνώστην».

Τό 347 π.Χ., ὅταν πέθανε ὁ Πλάτωνας, ὁ Ἀριστοτέλης ἐγκαταστάθηκε γιά τρία χρόνια στή μικρασιατική παραλιακή πόλη Ἄσσο, ὅπου λειτουργοῦσε φιλοσοφική σχολή, ὡς παράρτημα τῆς Ἀκαδημίας. Ἐπόμενος σταθμός του ἡ Μυτιλήνη μέχρι τό 342 π.Χ. Στό μεταξύ εἶχε νυμφευθεῖ τήν Πυθιάδα, ἀπό τήν ὁποία ἀπέκτησε

κόρη, πού ἔλαβε τό ὄνομα τῆς μητέρας της. Μετά τόν θάνατο τῆς πρώτης συζύγου του ὁ Ἀριστοτέλης νυμφεύθηκε τή σταγειρίτισσα Ἐρπυλλίδα, μέ τήν ὁποία ἀπέκτησε ἕνα γιό, τόν Νικόμαχο. Τό 342 π.Χ. τόν προσκάλεσε ὁ βασιλιάς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, γιά νά ἀναλάβει τή διαπαιδαγώγηση τοῦ γιοῦ του Ἀλεξάνδρου, πού ἦταν τότε μόλις 13 ἐτῶν. Ἄλλοτε στήν Πέλλα καί ἄλλοτε στή Μίεζα γιά κάποια χρόνια, ὁ γίγαντας τῆς ἑλληνικῆς διανοήσεως μετέδιδε τό πανελλήνιο πνεῦμα στόν νεαρό διάδοχο, χρησιμοποιώντας ὡς παιδευτικό ὄργανο τά ὀμηρικά ἔπη.

Στή συνέχεια μετέβη στήν Ἀθήνα (335 π.Χ.) καί ἴδρυσε τή δική του φιλοσοφική σχολή, τό Λύκειο. Διέθετε μεγάλη βιβλιοθήκη ὁργανωμένη ἄρτια, ἡ ὁποία καί χρησίμευσε ἀργότερα ὡς πρότυπο γιά τήν ἴδρυση τῶν βιβλιοθηκῶν τῆς Ἀλεξάνδρειας καί τῆς Περγάμου. Σύντομα ἡ σχολή ἀναδείχθηκε σέ περίφημο κέντρο ἐπιστημονικῆς ἔρευνας, καθώς γιά τή διδασκαλία τῶν φυσικῶν μαθημάτων ὁ Ἀριστοτέλης εἶχε συγκεντρώσει χάρτες καί χρήσιμα ὄργανα. «Υπῆρξε ὁ πρῶτος γνήσιος ἐπιστήμονας στήν ἱστορία». Στά δεκατρία χρόνια πού δίδαξε ὁ Ἀριστοτέλης στήν Ἀθήνα ἀποθησαύρισε τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἔργου του, γεγονός πού προκαλεῖ τόν θαυμασμό μας μέ τόν ὄγκο καί τήν ποιοτική του ἀξία.

Τό 323 π.Χ., ἀμέσως μετά τόν θάνατο

του Μ. Ἀλεξάνδρου, προλαμβάνοντας «τὴν μῆνιν» τοῦ ἀντιμακεδονικοῦ κόμματος ἔφυγε μέ τὴν οἰκογένειά του γιὰ τὴ Χαλκίδα (323 π.Χ.), ἀφήνοντας διευθυντὴ στή σχολή τὸν μαθητὴ του Θεόφραστο. Ἔτσι τὸ πνευματικὸ ἴδρυμα τοῦ Ἀριστοτέλη συνέχισε νὰ ἀκτινοβολεῖ καὶ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνση καὶ τὸν θάνατο τοῦ μεγάλου δασκάλου. Στὴ Χαλκίδα «ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν» τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 322 π.Χ. Τὸ σῶμα του μεταφέρθηκε στὰ Στάγειρα, ὅπου θάφτηκε μέ ἐξαιρετικὲς τιμὲς.

Ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ ὑμνητὴς τῆς ἀρετῆς, ὑπῆρξε ἡ ἐνοάρκωση τῆς «μεσότητος» σέ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς. Ἡ διαθήκη του διακρίνεται γιὰ τὴν ἔμφυτη εὐγένεια καὶ τρυφερότητα. Φροντίζει γιὰ τὴν οἰκογένειά του, γιὰ τὴ μνήμη τῶν γονέων καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, καθὼς καὶ γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ πατρικοῦ του φίλου Προξένου, πού τὸν ἀνέθρεψε. Ἡ μεγάλη του ὅμως καρδιά φαίνεται στὸν τρόπο πού ἀντιμετωπίζει τοὺς δούλους του σέ μιὰ δουλοκτητικὴ κοινωνία: Νὰ μὴν πουληθεῖ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δούλους πού τὸν ὑπηρετῶσαν, ὀρίζει, ἀλλὰ νὰ ἐλευθερώνονται μόλις ἐνηλικιώνονται.

Σχετικὰ μέ τὰ συγγράμματά του: Ὅσο ζοῦσε ὁ πολυγραφώτατος Ἀριστοτέλης -τὸ ἔργο του ἀνέρχεται συνολικὰ σέ πάνω ἀπὸ 400 μελέτες- δημοσίευσε ἕναν περιορισμένο ἀριθμὸ ἔργων, ἀπὸ τὰ ὅποια κανένα δὲν σῶθηκε ὀλόκληρο. Ἐφτασαν ὅμως στὰ χέρια μας τὰ ἀδημοσίευτα ἔργα του ἢ μᾶλλον οἱ προσωπικὲς του σημειώσεις, στίς ὁποῖες στήριξε τὴ διδασκαλία του. Οἱ ἀρχαῖες πηγές μᾶς παραδίδουν μιὰ μυθιστορηματικὴ ἐκδοχὴ τῆς διάσωσής τους. Τὰ χειρόγραφα τοῦ Ἀριστοτέλη κληροδοτήθηκαν μετὰ τὸν θάνατό του στοὺς διαδόχους του στὸ Λύκειο. Μεταφέρθηκαν στὴ συνέχεια στὴ Σκίψη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου ἔμειναν θαμμένα σέ μιὰ σπηλιά καὶ ξεχασμένα γιὰ περισσότερο ἀπὸ διακόσια

χρόνια, ὥσπου ἀγοράστηκαν ἀπὸ κάποιον πλούσιο Ἀθηναῖο στίς ἀρχές τοῦ 1ου αἰώνα π.Χ. καὶ ἐπέστρεψαν στὴν Ἀθήνα. Μετὰ τὴν κατάληψη τῆς Ἀθήνας ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους τὸ 86 π.Χ. μεταφέρθηκαν σάν πολύτιμη λεία στὴ Ρώμη. Πενήντα περίπου χρόνια ἀργότερα ἐκδόθηκαν ἀπὸ τὸν Ἀνδρόνικο τὸν Ρόδιο, προικισμένο φιλόλογο καὶ γνώστη τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἀριστοτέλη.

Πάντως, ἡ μεγάλῃ διάδοση τῆς ἀριστοτελικῆς σκέψης ἀρχίζει μόνο ὅταν ἐκδίδονται τὰ συγγράμματά του, τρεῖς αἰῶνες μετὰ τὸν θάνατό του. Ἄν τὰ χειρόγραφα εἶχαν χαθεῖ, ἡ ἱστορία τῆς μεταγενέστερης φιλοσοφίας θὰ ἦταν διαφορετικὴ, ἀφοῦ τὸ ἔργο του ἀποτελεσε τὴ βάση τῆς φιλοσοφίας τῶν Βυζαντινῶν, τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Σχολαστικῶν τῆς Δύσης. Ἀναντίλεκτα, σχεδὸν δὲν ὑπάρχει ἐπιστημονικὸς κλάδος πού νὰ μὴν ἔχει θεμελιωτὴ του τὸν Ἀριστοτέλη.

Ἀξίζει, ἐπίσης, νὰ θυμίσουμε ὅτι εἶναι ὁ τέταρτος συγγραφέας σέ ἀριθμὸ παραδεδομένων ἀπὸ τὸ Βυζάντιο χειρογράφων μετὰ τὴν Καινὴ Διαθήκη, τὸν Χρυσόστομο καὶ τὸν Δαμασκηνό. Τὴν ἀναγνωρισιμότητα αὐτὴ ἴσως προδίδει καὶ τὸ γεγονός ὅτι στοὺς νάρθηκες τῶν ἐκκλησιῶν ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀρχαίους ποιητές, ἱστορικούς, φιλοσόφους, κάτω ἀπὸ τοὺς προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀπεικονίζεται καὶ ὁ Ἀριστοτέλης. Ἡ γενικότερη θεώρηση καὶ φιλοσοφία του τὸν ἀνέδειξε πρόδρομο τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ προφῆτη στὸν ἐθνικὸ κόσμο. Καὶ σήμερα, πού ἡ ἀθεΐα φαίνεται νὰ καλπάζει, ἀκούγεται ἐπικαιρὴ ἡ μαρτυρία τοῦ φιλοσόφου, πού τόσα εἰσπηγήθηκε γιὰ τὸ «πρῶτον κινεῖν ἀκίνητον»: «Ἐπάρχει μιὰ ἀρχαία παράδοση, ἡ ὁποία ἔχει μεταφερθεῖ παντοῦ ἀπ' τοὺς πατέρες στὰ παιδιά, ὅτι ὅλα πηγάζουν ἀπ' τὸν Θεὸ καὶ ὅτι ὅλα ἔγιναν ἀπ' αὐτόν γιὰ μᾶς».

Εὐδοξία Αἰγυοστίνου

“Ένα γράμμα στους γονείς μου

Άγαπημένοι μου μαμά και μπαμπά,
Θά σās πῶ κάποια μυστικά πού θά
σās βοηθήσουν νά μέ μεγαλώσετε μέ
τόν πιό σωστό τρόπο:

1ο. Μοῦ εἶναι ἀπαραίτητο νά ἔχω τή
βεβαιότητα ὅτι μέ ἀγαπᾶτε. Ὅταν μοῦ λέ-
τε ὅτι μέ ἀγαπᾶτε, αἰσθάνομαι ἀσφαλής.
Ὅταν δείχνετε ὅτι μέ ἀγαπᾶτε, ἐγώ νιώ-
θω αὐτοπεποίθηση. Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι
ἀξιαγάπητος, ὅταν μέ προσέχετε. Ὅταν
ἔρχομαι στό σπίτι ἀπό τό σχολεῖο καί βλέ-
πω ὅτι ἀποφεύγετε ἀκόμη καί νά μιλάτε
στό τηλέφωνο, ἐπειδὴ θέλετε νά ἀφιερ-
ώσετε τόν χρόνο σας σ’ ἐμένα, αἰσθάνομαι
μοναδικός. Βλέπω ὅτι εἶμαι πιό ση-
μαντικός γιά σās ἀπό τούς ἄλλους ἄν-
θρώπους καί τά ἄλλα πράγματα. Ὅταν
μοῦ λέτε « Φτιάξαμε γιά σένα τό κέικ πού
ἀγαπᾶς», « Φτιάξαμε τό φαγητό πού σοῦ
ἀρέσει», «Εἶδαμε αὐτό τό πουλόβερ στό
κατάστημα καί ἐπειδὴ ἔχει τό ἀγαπημένο
σου χρῶμα τό ἀγοράσαμε γιά σένα»,
ξέρω ὅτι σās εἶμαι πολῦτιμος καί νιώθω
ὅτι τήν ἀξίζω αὐτή τήν ἀγάπη. Αὐτό μοῦ
δίνει περισσότερη αὐτοπεποίθηση γιά
νά ἀντιμετωπίσω τόν κόσμο.

2ο. Ἐσεῖς εἶστε τό θεμέλιο τῆς ζωῆς
μου. Θέλω νά σās εὐαρεσῶ καί νά νιώ-
θετε ὑπερήφανοι γιά μένα. Αἰσθάνομαι
καλά, ὅταν ξέρω ὅτι σās ἀρέσει αὐτό μέ
τό ὅποιο κάθε φορά καταπιάνομαι.

3ο. Μέ χαροποιεῖ πολύ, ὅταν διαθέ-
τετε τόν χρόνο σας γιά νά τόν περάσου-
με μαζί. Μποροῦμε νά βγαίνουμε ἔξω

γιά πίτσα μία φορά τόν μήνα ἢ μπορεῖτε
νά μέ ἀγκαλιάσετε στό κρεβάτι μου λίγα
λεπτά κάθε βράδυ καί ν’ ἀσχολεῖσθε μό-
νο μαζί μου αὐτή τήν ὥρα. Ἔτσι δέν θά
αἰσθάνομαι παραμελημένος, γιατί ξέρω
ὅτι θά πρέπει νά ἀσχοληθεῖτε ἐπίσης μέ
τούς ἀδελφούς καί τίς ἀδελφές μου. Ὑ-
πάρχουν τόσοι πολλοί τρόποι ὥστε νά
μέ κάνετε νά νιώθω μοναδικός.

4ο. Ἐχω ἀνάγκη νά μέ ἀκοῦτε. Τό
σχολεῖο, οἱ σχολικές ἐργασίες καί οἱ κοι-
νωνικές ἀλληλεπιδράσεις μπορεῖ νά εἶ-
ναι τόσο ἀγχωτικές γιά μένα ὥστε κά-
ποιες φορές αἰσθάνομαι ὅτι ὁ κόσμος
θά ἐκραγεῖ. Ὅταν ἔρχομαι στό σπίτι, σās
παρακαλῶ ἀκοῦστε με μέ καλοπροαί-
ρετη διάθεση καί χωρίς κριτική. Ἄν συνέ-
βη κάτι στό σχολεῖο καί ὁ δάσκαλος εἶχε
ἄδικο, δέν θέλω νά τόν καταδικάσετε.
Αὐτό θά ἦταν ἐπιζήμιο γιά μένα, γιατί μει-
ώνετε τό κύρος του στή συνειδήσή μου.
Ἐσās σās χρειάζομαι γιά νά συμπάσχετε
μαζί μου, γιά νά μέ καταλάβετε καί νά μέ
στηρίξετε. Ἐάν ἤμουν ἐγώ ὑπαίτιος στό
συμβάν, σās παρακαλῶ μή μέ κατηγορή-
σετε. Νιώθω ἤδη ἀρκετά ἄσχημα. Βοηθη-
στε με νά μάθω ἀπό αὐτό ἀπευθύνον-
τάς μου τήν ἐρώτηση: «Τί νομίζεις ὅτι θά
μποροῦσε νά γίνει καλύτερα;» καί «Πῶς
νομίζεις ὅτι μποροῦν νά διορθωθοῦν τά
πράγματα τώρα;».

5ο. Όταν μου φωνάζετε, ό κόσμος μου καταρρέει. Αισθάνομαι φοβισμένος. Ή μόνη μου σκέψη είναι: «Θέλω αυτό νά σταματήσει». Δέν μπορώ εκείνη τή στιγμή νά μάθω τίποτα, είμαι τόσο φοβισμένος.

6ο. Βλέπω πώς αντιμετώπιζετε ό ένας τόν άλλο. Όταν οί δύο σας συζητάτε διαφωνώντας, φοβάμαι ότι μπορεί νά χωρίσετε ή ότι κάτι άλλο τρομακτικό μπορεί νά συμβεί. Όταν έσεις σέβαστε ό ένας τόν άλλο, θά μάθω κι έγώ νά σās σέβομαι. Όταν βλέπω νά έπιλύετε τίς διαφορές σας μέ φιλικό καί αγαπητικό τρόπο, μαθαίνω νά είμαι αλτρουϊστής καί ευγενής. Παίρνω έτσι τό μήνυμα ότι είναι δυνατόν ή διαφωνία νά λύνεται καί χωρίς θυμό.

7ο. Μή μέ μπερδεύετε. Είμαι ένας θησαυρός γιά σās ή ένα βάρος; Μερικές φορές λέτε ότι μέ αγαπάτε καί άλλες ότι σās τρελαίνω. Αναρωτιέμαι τότε αν είστε ευχαριστημένοι πού γεννήθηκα...

8ο. Νά είστε ύπομονετικοί μαζί μου. Φυσικά δέν είμαι τέλειος! Ήρθα στόν κόσμο μ' ένα σωρό έλαττώματα. Πρέπει νά μάθω, νά μεγαλώσω καί νά ξεπεράσω τά αρνητικά. Σās παρακαλώ νά μέ βοηθήσετε, ενισχύοντας τά καλά στοιχεία μου. Δείξτε μου μέ στοργικό τρόπο πώς ύποτίθεται ότι πρέπει νά ένεργήσω. Σās παρακαλώ νά είστε ύπομονετικοί καί νά παραμείνετε ό ενήλικας στή σχέση αυτή. Σās παρακαλώ νά θυμάστε πόσο δύσκολο είναι νά αλλάξει κανείς. Βοηθήστε με νά δουλέψω γιά ένα πράγμα κάθε φορά. Δέν μπορώ νά αλλάξω όλες τίς ατέλειές μου μονομιάς. Καί αν είμαι έπαναστάτης, σās παρακαλώ έρευνήστε τί είναι αυτό πού μέ ένοχλεί κι έπαναστατώ.

9ο. Σās παρακαλώ ποτέ μή μέ ύποτι-

μήσετε καί ποτέ μή μέ φωνάζετε μέ μειωτικούς χαρακτηρισμούς. Όταν τό κάνετε, σās πιστεύω. Έάν μέ αποκαλείτε παλιόπαιδο, άγενή, ήλίθιο... θέλω μεγαλώνοντας νά ταιριάζω ακριβώς μέ αυτή τήν περιγραφή.

10ο. Κάνετε με νά νιώθω αρκετά άσφαλής ώστε νά έχω τό δικαίωμα νά κάνω λάθη. Σās παρακαλώ μήν έκνευρίζεσθε, όταν κυθει ή σπάσει κάτι από άτύχημα' είναι από άδεξιότητα κι όχι από πρόθεση. Μέ μιά τέτοια αντιμετώπιση όταν μεγαλώσω θά γίνω ένας τελειομανής, πού θά φοβάται νά κάνει λάθος κίνηση. Όλοι κάνουμε λάθη. Οί έξυπνοι άνθρωποι μαθαίνουν από τά λάθη τους καί προσπαθούν νά μήν τά έπαναλάβουν.

11ο. Χρειάζομαι συνέπεια καί σταθερότητα στόν κόσμο μου. Όταν έσεις πάντοτε μου έπιβάλλετε τούς ίδιους κανόνες, ή ζωή είναι πιό προβλέψιμη. Νιώθω πιό άσφαλής γνωρίζοντας ότι ύπάρχει ένας ενήλικας ό όποίος μέ φροντίζει.

12ο. Μπορείτε νά ζητάτε από μένα ό,τι ζητάτε κι από τόν έαυτό σας. Δέν μαθαίνω από τίς διαλέξεις σας καί οί τιμωρίες σας μέ χολώνουν καί μέ κάνουν μνησικάκο. Σās παρατηρώ συνεχώς καί άπορροφώ καθετί δικό σας. Έτσι, αν μου δείξετε αγάπη καί καλοσύνη, θά γίνω κι έγώ σαν κι έσās. Αν στήν πορεία κάνω κάτι λάθος, μπορείτε νά μου μιλήσετε ήρεμα γι' αυτό καί νά μου έξηγήσετε μέ σωστό τρόπο πώς νά διορθώσω τά πράγματα.

Μπορεί νά μήν κάνω πάντα ό,τι μου λέτε, αλλά πιθανότατα θά μιλω όπως μιλάτε καί θά πράττω όπως πράττετε.

*Σās φιλω,
Τό παιδί σας,*

(γιά τήν άντιγραφή Κλήμης)

Ἀπό τόν ἄβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 2/10

«καὶ καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι ... γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί» (Λκ 6,31-36).

Ἡ περικοπὴ πού ἀκούσαμε σήμερα εἶναι ἀπὸ τὴν ὁμιλία σέ τόπο πεδινό. Ὁ Κύριός μας σ' αὐτὴ τὴν ὁμιλία του κηρύττει στοὺς ἀνθρώπους καὶ διδάσκει μεγάλα καὶ ὑψηλά διδάγματα, τὰ ὁποῖα θέλει νά τὰ ἀκούσουν, νά τὰ μάθουν καὶ νά τὰ τηρήσουν οἱ ἄνθρωποι, γιὰ νά γίνουν μέλη τῆς βασιλείας του. Διότι ὁ Χριστὸς μας ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νά σώσει τὸν ἄνθρωπο καὶ νά φτιάξει μιά καινούργια κοινωνία εὐλογημένη, μονιασμένη καὶ χαρούμενη. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ κοινωνία πού ὀνομάζεται βασιλεία τῶν οὐρανῶν, πού -ὅταν οἱ ἄνθρωποι πιστέψουν- τὴ χαίρονται καὶ ἐδῶ στὴ γῆ. Καὶ πράγματι, ἂν οἱ ἄνθρωποι πιστέψουν στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ ἐφαρμόσουν, θά ἀλλάξει ἡ κοινωνία, καὶ ἐδῶ στὴ γῆ θά ἔχουμε τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς μας φύτεψε καὶ καλλιέργησε μέ τὸν λόγο του.

Κυριακή 9/10

«νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι» (Λκ 7,14).

Αὐτὴ ἡ προσωπικὴ προσταγή ἀπευθύνεται συνεχῶς καὶ ἀκαταπαύστως ἀπὸ τὸν Κύριο σέ χιλιάδες, μυριάδες, ἑκατομμύρια νέους, οἱ ὁποῖοι εἶναι λαβωμένοι ἀπὸ τὸν σατανᾶ, τραυματισμένοι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, νεκροί. Καὶ τό θαῦμα ὅπως ἐγίνε στὴ Ναὶν γίνεται καὶ ἐπαναλαμβάνεται μέ πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους. Καὶ ἔχουμε, δόξα τῷ Θεῷ, μέσα στὴν κοινωνία μας, στοῦ ἀπέραντο αὐτοῦ νεκροταφεῖο, ἀνοιχτά μνήματα, νέους καὶ νέες πού εἶναι ἀναστημένοι, πού ἀπαλλάχθηκαν ἀπὸ τὴ φαυλότητα καὶ τὴν ἀνθηκτικότητα, ξέμπλεξαν ἀπὸ βρομερές παρέες, λυτρώθηκαν ἀπὸ τὰ ναρκωτικά, ἀπὸ τὸ τσιγάρο, ἀπὸ τὸ ἀλκοόλ. Δέχθηκαν τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, τοῦ εὐαγγελίου, καὶ ἀνταποκρίθηκαν μέ τὴ μετάνοια. Μέ τὴ νέα, τὴν ἀλλαγμένη ζωὴ τους εἶναι οἱ μεγαλύτεροι καὶ δυνατότεροι κήρυκες τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ μας. Ἀποτελοῦν ἓνα ζωντανό εὐαγγέλιο, μιά μαρτυρία ὅτι ὁ Χριστὸς μᾶς ἀνασταίνει καὶ μᾶς χαρίζει μιά ζωὴ ὁμορφῆ, γλυκειά, ὡραία σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἀλλὰ μᾶς ἔχει ἐτοιμάσει καὶ μιά τέλεια καὶ ὀλοκληρωμένη ζωὴ μετὰ τὸν θάνατο.

Κυριακή 16/10

«ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς» (Λκ 8,10).

Παραβολὴ εἶναι μιά πλαστὴ διήγηση μέ εἰκόνες ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ πού πίσω ἀπὸ τὴν ἀπλὴ μορφή της κρύβει μεγάλες ἀλήθειες. Ὁ Κύριος χρησιμοποιεῖ τὶς ἱστορίες αὐτές σάν γήινα δοχεῖα μέσα στὰ ὁποῖα βάζει τὸν θησαυρό, τὶς οὐράνιες ἀλήθειες τῆς διδασκαλίας του. Μέ τὶς παραβολές ὁ Κύριος α) ἀπλοποιεῖ τὰ ὑψηλά θεολογικὰ νοήματα πού ἔχει νά διδάξει καὶ β) κρύβει τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς περιεργούς πού χωρὶς

κανένα βαθύτερο ενδιαφέρον τόν πλησιάζουν καί τόν ἀκοῦν. Τέτοιοι ἄνθρωποι ὄταν τόν ἄκουγαν νά περιγράφει στή διδασκαλία του μία ἀπλή εἰκόνα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, βαριοῦνταν καί ἀπομακρύνονταν σκώνοντας μέ ἀδιαφορία τούς ὤμους. Ἔτσι καί στήν παραβολή πού μελετοῦμε, πολλοί ἀπό τούς ἀκροατές πού τήν ἄκουσαν ἔφυγαν ἀδιάφοροι, ἐνῶ οἱ μαθητές πλησίασαν ἰδιαίτερα τόν διδάσκαλο καί ζήτησαν νά μάθουν τό βαθύτερο νόημα πού ἤθελε νά τούς διδάξει μ' αὐτήν ὁ Κύριος.

Κυριακή 23/10

«ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκεῖνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς» (Λκ 8,32).

Γιατί ὁ Χριστός ἐπέτρεψε αὐτό τό κακό; Γιατί νά ἀφήσει τά δαιμόνια νά μποῦν στά γουρούνια καί νά πνιγοῦν τόσα κοπάδια; Ὁ Μάρκος μάλιστα λέγει ὅτι ἦταν περίπου 2.000 γουρούνια. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὅταν εἶδαν ὅλοι ὅτι τά γουρούνια ὄρμησαν στόν γκρεμό εἶχαν μία ἐπιβεβαίωση ὅτι ὁ διάβολος εἶναι πραγματικό πρόσωπο καί ὅτι ὁ ταλαίπωρος αὐτός ἄνθρωπος δέν εἶχε ἓνα καί δυό δαιμόνια, εἶχε λεγεῶνα δαιμονίων. Εἶναι ὅμως καί κάτι ἄλλο. Ὁ μωσαϊκός νόμος ἀπαγόρευε νά τρῶνε οἱ Ἰουδαῖοι τά γουρούνια. Ἦταν ἁμαρτία. Καί οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν γουρουινῶν ἔκαναν λαθρεμπόριο μέ τό χοιρινό κρέας καί ἔβγαζαν λεφτά. Γι' αὐτό ἔδιωξαν τόν Ἰησοῦ. Προτίμησαν τόν χρυσό ἀπό τόν Χριστό. Καί ὁ Κύριος ἔφυγε, ἐνῶ εἶναι τό ἀφεντικό, ὁ νοικοκύρης. Θέλει τή σωτηρία μας ἀλλά δέν πιέζει κανέναν.

Κυριακή 30/10

«ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον Ἀβραάμ» (Λκ 16,22).

Σ' αὐτήν τήν παραβολή εἶναι ἀναγκαῖο νά ἐξηγήσουμε ὅτι ὁ πλούσιος δέν καταδικάζεται ἐπειδὴ εἶναι πλούσιος, καί ὁ πτωχός δέν σώζεται ἐπειδὴ εἶναι πτωχός. Ὁχι. Ὁ Κύριος δέν κάνει διάκριση κοινωνική ἀλλά πνευματική. Ὁ πλούσιος πάει στήν κόλαση γιατί εἶναι ἄσπλαχνος, κακορίζικος, σπάταλος, ἀσεβής. Καί ὁ πτωχός πάει στόν παράδεισο διότι ἔχει ὑπομονή, ἐμπιστοσύνη, ἐλπίδα στόν Θεό. Ὁ Ἀβραάμ, πού οἱ κόλποι του παρουσιάζονται σάν σύμβολο τοῦ παραδείσου, ἦταν ζάπλοτος. Ἀλλά τί πλούσιος; Ἦταν διαχειριστής τοῦ πλούτου. Εἶχε πολλά κοπάδια ζώων, πληθὸς δούλων, ἀλλά δέν ἔνιωθε τά ἀγαθὰ καί τά πλούτη δικά του. Ἔνιωθε διαχειριστής, κι αὐτό φαίνεται ἀπό τόν τρόπο τῆς ζωῆς του.

Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Ιστορικές μνήμες

Ο ήγέτης καί τό ἔπος τοῦ 1940

28η Ὀκτωβρίου 1940. Δευτέρα, τρεῖς μετά τά μεσάνυχτα. Κάποιες σκιές κινοῦνται μέσ στή νύχτα. Ὁ ἰταλός πρεσβευτής Γκράτσι κατευθύνεται στό σπίτι τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἰ. Μεταξᾶ στήν Κηφισιά. Πρέπει ἐπειγόντως νά τοῦ ἐπιδώσει τό ἰταλικό τελεσίγραφο. «Σκεφτόμουν ὅτι τή στιγμή ἐκείνη γινόμουν συνένοχος μιᾶς ἀτιμίας», γράφει ὁ ἴδιος ὁ κόμης Γκράτσι στό βιβλίο του «Ἡ ἀρχή τοῦ τέλους». Καί συνεχίζει:

«Μόλις καθίσαμε, τοῦ ἔδωσα τό ἔγγραφο. Ἄρχισε μέ προσοχή νά τό διαβάζει. Παρακολούθησα τή συγκίνησή του στά χέρια του καί στά μάτια. Μόλις τελείωσε ἡ ἀνάγνωση, ἀκολούθησε ὁ ἐξῆς διάλογος:

- Κύριε πρόεδρε, ἔχω ἐντολή νά σᾶς ἀνακοινώσω ὅτι σέ περίπτωση πού δέν δεχτεῖτε τούς ὅρους τοῦ τελεσιγράφου, τά ἰταλικά στρατεύματα θά μποῦν στό ἐλληνικό ἔδαφος, στίς 6 τό πρωί.

- Καί ποιά εἶναι τά στρατηγικά σημεῖα πού θέλει νά καταλάβει ἡ Ἰταλία;

- Δέν γνωρίζω...

- Κύριε πρεσβευτά, τό περιεχόμενο τοῦ τελεσιγράφου καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο μοῦ δόθηκε σημαίνουν πόλεμο ἐκ μέρους τῆς Ἰταλίας.

- Θά ἦταν δυνατό νά ἀποφευχθεῖ ὁ πόλεμος, ἂν δίνετε διαταγή στά στρατεύματά σας νά ἀφήσουν ἐλεύθερη τή δίοδο.

- Εἶναι περιττό νά προχωρήσετε. **Ἦξι!** Ἀδύνατο! Δέν πρόκειται νά δώσω τέτοιες διαταγές.

Δέν ἤξερα τί ν' ἀπαντήσω σ' αὐτά τά λόγια. Ἔφυγα, ἀφοῦ ὑποκλίθηκα μέ βαθύτατο σεβασμό μπροστά στόν περήφανο γέροντα, ὁ ὁποῖος δέν δίστασε οὔτε στιγμή νά ἐκλέξει γιά τήν πατρίδα του τό δρόμο τῆς θυσίας, ἀντί τῆς ἀτίμωσης».

Ταχύτατα ἐνεργεῖ ὁ πρωθυπουργός. Πρέπει νά «ξυπνήσει» τούς Ἕλληνες. Συγκαλεῖ στίς 5 τό πρωί τό ὑπουργικό συμβούλιο. Ἐνη-

μερώνει. "Υστερα παίρνει τό διάταγμα τῆς γενικῆς ἐπιστρατεύσεως, κάνει τό σημείο τοῦ σταυροῦ καί τό ὑπογράφει μέ τήν εὐχή: «Ὁ Θεός σώζοι τήν Ἑλλάδα». Μέσα σ' ἓνα κλίμα συγκίνησης, τό ὑπογράφουν ὅλοι οἱ ὑπουργοί.

Στό διάγγελμά του πρός τόν ἑλληνικό λαό τονίζει:

«Ἡ στιγμή ἐλέστη πού θά ἀγωνισθῶμεν διά τήν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος, τήν ἀκεραιότητα καί τήν τιμήν της... Ἀγωνισθεῖτε διά τήν πατρίδα, τάς γυναῖκας, τά παιδιά σας καί τάς ἱεράς μας παραδόσεις. Νῦν ὑπέρ πάντων ὁ ἀγών».

"Ἐτσι, τά ξημερώματα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ὁ Ἑλληνας ἀπό κάθε γωνιά τῆς πατρίδας μας, ἀπό τά βουνά τῆς Ἡπείρου, τούς κάμπους τῆς Μακεδονίας, τά ποτάμια τῆς Θράκης μέχρι τόν νότο καί τά δαντελωτά νησιά τοῦ Αἰγαίου, δίνει δυναμικό τό «Παρών», ἀμύνεται πεισματικά καί μέ τήν ὁμοψυχία, τήν αὐταπάρνηση καί τίς θυσίες του βροντοφωνάζει στόν ἀδίστακτο εἰσβολέα «**Ὅχι**».

Εἶναι ἀξιοσημεῖωτα ὅσα σημειώνει στό βιβλίο του «Τά χρόνια τοῦ Μεγάλου Πολέμου» ὁ πολιτικός Παν. Κανελλόπουλος, τοποθετώντας τά πράγματα στή σωστή τους θέση:

«Πρέπει νά εἴμεθα χωρίς ἄλλο εὐγνώμονες εἰς τόν Ἰωάννην Μεταξᾶν, διότι εἶπε ὀλομόναχος στό σκοτάδι τῆς νυκτός τό μέγα "**Ὅχι**". Λέγουν ὅσοι ἀντιμετωπίζουν μέ ἐμπάθειαν καί αὐτά τά ἀνάγλυφα γεγονότα τῆς ἱστορίας ὅτι τό "**Ὅχι**" δέν τό εἶπεν ὁ Μεταξᾶς, ὅτι τό εἶπεν ὁ λαός. Ναί, τό εἶπεν ὁ λαός, ἀλλά ἀφοῦ τό εἶχεν εἰπεῖ ὁ Μεταξᾶς... Ἄς εἴμεθα λοιπόν τίμοι ἀπέναντι τῆς ἱστορίας. Τό μεγάλο "**Ὅχι**" εἶναι πρᾶξις τοῦ

Ἰ. Μεταξᾶ».

Ὁ Πρωθυπουργός εἶναι αὐτός πού στούς βαλκανικούς πολέμους τοῦ 1912-13 ὡς νεαρός ἀξιωματικός τότε κατέστρωσε μέ ἐπιτυχία τά σχέδια ὄλων τῶν ἐπιχειρήσεων· εἶναι ἓνας ἀπ' αὐτούς πού διεξήγαγε τίς διαπραγματεύσεις μέ τόν Ταξίν πασά γιά τήν παράδοση τῆς Θεσσαλονίκης στούς Ἑλληνας ἀνήμερα τοῦ ἀγίου Δημητρίου· εἶναι αὐτός πού ὅσο ἔβλεπε νά ζυγώνει ἡ μικρασιατική καταστροφή τό 1922, τόσο φώναζε συνεχῶς στήν κυβέρνηση νά ἀσφαλίσει τή Θράκη μέ ἱκανό στρατό. Χάρη στή διορατικότητα του ἡ Θράκη σώθηκε ἀπό τά νύχια τοῦ Κεμάλ καί παρέμεινε ἑλληνική. Κι ἀπό τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1936 πού ἀναλαμβάνει τήν πρωθυπουργία, διαβλέπει πώς ἄρχισαν νά φαίνονται τά πρῶτα σύμνεφα μιᾶς παγκόσμιας σύρραξης στόν οὐρανό τῆς Εὐρώπης. Πρῶτο, λοιπόν, ὕψιστο μέλημά του ἡ ἀμυντική θωράκιση τῆς χώρας μας. Ἐτσι, ὅταν ξημερώνει ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940, ἡ μικρή Ἑλλάδα εἶναι πανέτοιμη νά ἀντιμετωπίσει τήν ἰταλική πρόκληση. Πρός κατάπληξη ὄλων, κεῖ πάνω στίς Πίνδου τίς κορφές γράφονται μέρα μέ τή μέρα οἱ χρυσές σελίδες τῆς ἔνδοξης ἐποποιίας τοῦ 1940, γράφεται τό ἀλυσμόνητο βορειοπειρωτικό ἔπος.

Ἑλληνίς

ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Ἀπό τίς ἔνδοξες βουνοκορφές τῆς Πίνδου.

Ανατροπές στή ζωή μας

✓ Τά χαρτιά του, τά πτυχία του, αποδείξεις γνώσεων και δεξιοτήτων, εξέπληξαν θετικά τούς υπευθύνους και η πρόσληψή του ήταν εξασφαλισμένη. Όμως... τελευταία στιγμή κάτι συνέβη και όλα ανατράπηκαν. Γιατί;

✓ Ή χαρά τους μεγάλη. Σέ ένα μήνα μέ τήν εύλογία τής Έκκλησίας οι δύο θά γίνονταν ένα. Κοίταζαν ό ένας τόν άλλο μέ αγάπη και άφοσίωση, έκαναν όνειρα γιά τό αύριο. Κι όμως, ή Άννα τελευταία δέν ένιωθε τόσο καλά... Ό επίμονος βήχας, ό πυρετός πού δέν έπεφτε... οδηγούν σέ ιατρικές έξετάσεις. Διάγνωση: καρκίνος. Γιατί;

✓ Δεκατέσσερα χρόνια άργησε νά συλλάβει τό παιδί της. Ό έρχομός του έσβησε όλες τίς προηγούμενες πικρίες. Καί ό Λάμπης μεγάλωνε. Όμορφο παιδί, έξυπνο και εργατικό. Όλοι τό καμάρωναν, όλοι χάρωνταν και μακάριζαν τούς γονείς πού είχαν τέτοιο παιδί... Έκείνο τό βράδυ βγήκε μία βόλτα μέ τούς φίλους του. Τήν επομένη θά έφευγε στρατιώτης και ήθελε νά τούς άποχαιρετήσει. Όμως ή ώρα περνούσε... Μεσάνυχτα, μία, δύο. Στίς τρεις παρά τέταρτο χτύπησε τό τηλέφωνο: «Ό κύριος Χ.; Τό παιδί σας βρέθηκε έξω από τόν δρόμο, τό αυτοκίνητό του αναποδογυρισμένο...». Γιατί;

Κάποιοι μάς συμβουλεύουν νά μή ρωτάμε γιατί συμβαίνουν όλα αυτά. Καί όμως είναι εύλογημένα τά γιατί. Τά καθαγίασε ό ίδιος ό Χριστός επάνω στόν σταυρό: «ό Θεός μου ό Θεός μου, εις τί με έγκατέλιπες;» (Μρ 15,34). Απάντηση δέν υπήρξε άμεσα, έμεινε όμως αναπάντητο τό έρώτημα; Αναπάντητο φαινομενικά...

Τό λάθος είναι ότι οι άνθρωποι περιμένουν απαντήσεις στά δικά τους «γιατί» από τούς άλλους. Καμιά απάντησή τους όμως δέν τούς ανακουφίζει, δέν τούς γαληνεύει. Ή πονεμένη ψυχή, λείει ό Μέγας Βασίλειος, μοιάζει μέ τό μάτι πού δέν άνέχεται ούτε φτερό. Καί ή πό τρυφερή κίνηση, άκόμη και αυτών πού μάς αγαπούν, αυξάνει τόν πόνο. Καί ή πό διακριτική σύγκριση μέ άνάλογες περιπτώσεις δέν άντέχεται. Ό λόγος πού εκφέρεται ως λογικό επιχείρημα ένοχλει άβάσταχτα.

Τό επιχείρημα «ό Θεός από αγάπη επιτρέπει αυτή τη δοκιμασία» δημιουργεί αυθόρμητα τό έρώτημα: Αυτούς, πού μάς παρηγορούν και απαντούν στόν πόνο μας μέ συμβουλές, ό Θεός γιατί δέν τούς αγαπάει και

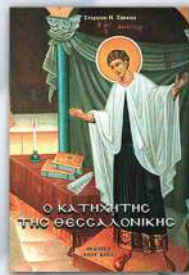
ἀγαπάει μόνο ἐμᾶς; Κανείς μέ λόγια καί μέ συμβουλές δέν μπορεί νά μάς παρηγορήσει. Ρίχνει μόνο λάδι στή φωτιά. Ἡ ἀπάντηση δέν μπορεί νά ἀνιχνευθεῖ οὔτε σέ ἀνάλογες περιπτώσεις οὔτε σέ βαρύγδουπα βιβλία οὔτε σέ συνταγές παρηγοριάς.

Ἀπό τούς ἀνθρώπους κανείς δέν μπορεί νά δώσει λύση στό πρόβλημα. Οὔτε σοφός οὔτε ἐπιστήμονας οὔτε φιλόσοφος. Τήν ἀπάντηση θά τή δώσει τό Πνεῦμα τό ἅγιο στά βάθη τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου, διότι οἱ μεγάλες θλίψεις εἶναι πέρα καί πάνω ἀπό τήν ἀνθρώπινη λογική. Ὁ θάνατος, ὁ πόνος, ἡ ἀδικία ἀποτελοῦν μυστήριο πού ἡ ὅποια ἀπάντηση τό διασαλεύει. Ὁ δρόμος πού περνάει μέσα ἀπό τόν θάνατο καί τή ζωή, τόν σκανδαλισμό καί τή δοξολογία, ἀνάμεσα στό θαῦμα καί στήν ἀδικία παρουσιάζει στροφές, κρυμμένες γωνίες ὅπου διασφαλίζεται ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς. Ἄν ξεφύγει ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν πειρασμό νά λυγίσει, τότε ἀντικρῦζει τήν ἀλήθεια μέ τέτοια ὄψη πού δέν τήν εἶχε φανταστεῖ. Ὁ πόνος, ἄν καταφέρει κάποιος νά τόν ἀγκαλιάσει, γεννᾷ πρωτόγνωρες εὐαισθησίες καί ξεδιπλώνει πραγματικότητες πού μέ ἄλλο τρόπο δέν μπορούν νά ιδωθοῦν. Ἡ πρόκληση δέν εἶναι νά συμβοῦν τά γεγονότα. Αὐτά εἶναι γεγονότα. Ἄρα ἔχουν γίνει, ἄρα ὑπάρχουν. Ἡ πρόκληση εἶναι νά ἀνοίξει ὁ ἄνθρωπος τά μάτια του γιά νά τά ἀντικρῦσει.

Σίγουρα τά γεγονότα αὐτά, ὅσο σκληρά καί ἄν εἶναι, ὅσο κι ἄν μάς ματώνουν, δέν μπορούν νά καταργήσουν τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός ὑπάρχει. Καί εἶναι ἀγάπη καί ζωή. Ἡ τέλεια ἀγάπη καί τό πλήρωμα τῆς ζωῆς. Τό μεγαλύτερο θαῦμα τῆς ὑπαρξῆς του εἶναι ἡ συνύπαρξή του μέ τόν πόνο, τήν ἀδικία καί τόν θάνατο. Ἐπιστέγασμα τῆς ἀγάπης του ἡ Σταύρωσή του. Ἄν δέν γινόταν ὅμως ἡ Σταύρωση, Ἀνάσταση δέν θά ὑπῆρχε. Ὁ Χριστός θά ἦταν μόνο ἓνας καλός δάσκαλος, ὄχι ὁ Θεός. Ὁ Θεός δίνει τήν εὐκαιρία. Σ' ἐμᾶς μένει νά τή δοῦμε καί νά τήν ἀξιοποιήσουμε, ἀποδεχόμενοι ταπεινά τό τόσο ἀκατανόητο ἀλλά καί μόνο σωτήριο θέλημά του.

Σουλτάνα Τσιάρα

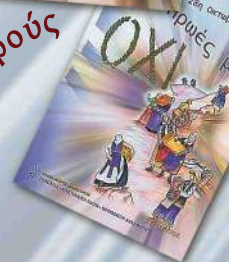
Ἐπίκαιρα βιβλία

γιά μεγάλους

καί γιά μικρούς

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

“Ονειρά μου παιδικά...”

“Όμορφα πού ’ναι νά γυρνᾶς στίς «ρίζες» σου... Στούς τόπους πού πέρασες ἀτέλειωτες ξένοιαστες ὥρες παιχνιδιού κι ὄνειροπολήματος... Σέ μία τέτοια «ἐπιστροφή», καθώς κοιτῶ τά παιδιά τοῦ χωριοῦ μου νά παίζουν στίς ἀλύες, νά κλαῖνε καί νά γελᾶνε, νά ὄνειρεύονται καί νά ἐλπίζουν, προσπαθῶ νά «κλέψω» κάτι ἀπό τή νιότη τους κι ἀπό τά ὄνειρά τους.

- Ἐγώ ὅταν μεγαλώσω θά γίνω γιατρός! δήλωνε ἀποφασιστικά ὁ Δημήτρης. Θέλω νά βοηθᾶω τά παιδάκια νά μὴν πονᾶνε.

- Κι ἐγώ θά γίνω δάσκαλος γιά νά τούς μαθαίνω γράμματα, συμπλήρωνε ὁ Στέφανος.

Χαμογέλασα ἀκούγοντας τά ὄμορφα παιδικά ὄνειρα. Γύρισα πολλά πολλά χρόνια πίσω... Τότε πού παιδί κι ἐγώ, τά καλοκαίρια, ἐκεῖ στίς ἴδιες ἀλύες τοῦ χωριοῦ μου, ὄνειρευόμουν μέ τούς συνομηλικούς μου πῶς νά ἀλλάξουμε τόν κόσμο!

- Θά γίνω δικηγόρος γιά νά βοηθῶ τούς ἀνθρώπους νά γίνουν φίλοι καί νά μὴ μαλώνουν, ἔλεγε ὁ Μανώλης πού εἶχε ἔντονο τό αἶσθημα τοῦ δικαίου.

- Ἐγώ θά φτιάχνω χαλασμένες καρδιές, ἔλεγε ἡ μικρή μας Χρύσα, πού πρὶν

λίγο καιρό εἶχε χάσει τή μητέρα της ἀπό ... «χαλασμένη καρδιά», ὅπως τῆς εἶπαν.

- Ἐγώ θά γίνω πλούσιος! Θά ἔχω μεγάλα μαγαζιά καί θά δίνω φαγητό καί ρούχα στά φτωχά παιδιά, ἔλεγε ὁ Γιώργος πού ὁ παππούς του εἶχε τό μπακάλικο τοῦ χωριοῦ.

Κι ὅλο λέγαμε καί λέγαμε... Γκρεμίζαμε καί ξαναφτιάχναμε τόν κόσμο ἔτσι ὅπως ἐμεῖς τόν θέλαμε!

Λές καί χαμήλωνε ὁ οὐρανός κι ἄκουγε ἐκεῖνα τά παιδικά μας ὄνειρα, τά ἀπαλλαγμένα ἀπό ἰδιοτέλεια, τά γεμάτα προσφορά κι ἄς μὴν ξέραμε τί ὄνειρευόμασταν! Λές καί ὁ Θεός ἄκουγε τίς ἐλπίδες καί τίς προσδοκίες μας, τά ὄνειρα καί τίς ἐπιθυμίες μας, ἀλλά καί τίς... παιδικές μας ἀνησυχίες! Λές καί τά κρατοῦσε ὅλα καλά φυλαγμένα...

“Ὅσο μεγαλώναμε, μεγάλωναν καί τά ὄνειρά μας. Θέριευαν. Κι ὁ κόσμος πού ἐμεῖς θά φτιάχναμε φάνταζε ὅλο καί πιο ὄμορφος. Στόν κόσμο τόν δικό μας δέν θά ὑπῆρχε κακία ἢ ἀδικία.

“Ὅμως νά πού ἦρθε καιρός πού σχεδόν πάψαμε νά ὄνειρευόμαστε... Τά ὄνειρά μας πιά ὅλο καί μίκραιναν καί κόντευαν νά σβήσουν. Βγήκαμε ἀπό τή σφαῖρα τοῦ ὄνειρου καί περάσαμε στή ζοφερή πραγματικότητα τῆς σκληρῆς

ζωῆς. Γύρω μας καί μέσα μας πά-
λευαν ὁ «ἅγιος μέ τόν ἄγριο» μέ
σαφή ὑπεροχή τοῦ δευτέρου...

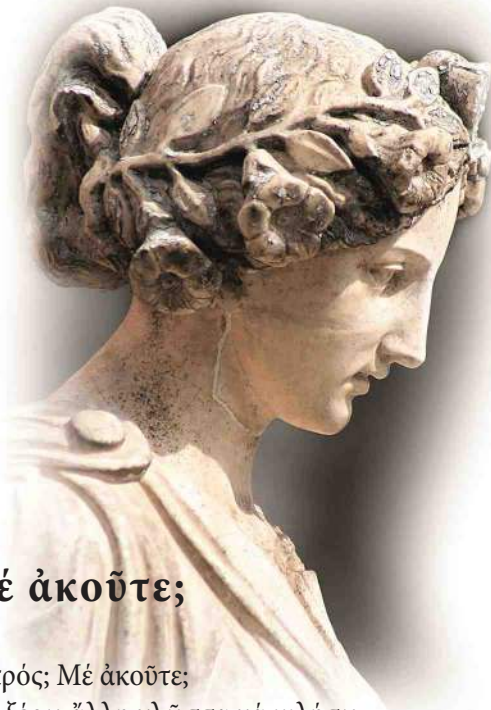
Τότε ἦταν πού χαμήλωσε τό-
σο πολύ ὁ οὐρανός, πού ἄπλωσε
τό χέρι του ὁ Θεός... Τό χέρι τό
δικό Του μέσω τῶν δικῶν Του.
Πάλεψαν μαζί μας νά ἀναστήσουν
τό ὄνειρο καί τήν ἐλπίδα. Βάλανε
φωτιά ἀπό τή φωτιά τῆς καρδιάς
τους στά παιδικά μας ὄνειρα. Πά-
λεψαν μαζί μας κάνοντας τά χέρια
τους φωλιά νά ζωντανέψει ἡ φλό-
γα. Κράτησαν πόθους κι ἐπιθυμίες
στά γόνατα τῆς προσευχῆς τους.
Καί ὡς γνήσιοι ἐργάτες Του, κα-
τέθεταν στά χέρια τοῦ Κυρίου
τους τούς δικούς μας ἀγῶνες κι
ἀγωνίες...

Γυρνῶ πίσω ζώντας τό πα-
ρόν... Χαμογελῶ καθὼς σκέφτο-
μαι τούς φίλους τῶν παιδικῶν μου
χρόνων. Τί κι ἂν δέν γίναμε για-
τροί ἢ δικηγόροι ἢ μεγαλέμποροι!
Τί κι ἂν παλέψαμε κι ἂν πονέσαμε
κι ἂν κάναμε λάθη καί ματώσαμε;
Πάλι ἀπό τήν ἀρχή! Ἡ συγκατά-
βαση τοῦ Θεοῦ στήν ἀγωνία. Ἡ
ἐκπλήρωση τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ
στήν προσπάθεια. Κάποιες φορές
τά ὄνειρά μας εἶναι πολύ μικρά
μπροστά στά «ὄνειρα» πού ἔχει ὁ
Θεός γιά μᾶς...

Συνεργάτες του σέ αὐτό τό
θαῦμα αὐτοί πού «δανερίζουν» τά
χέρια τους γιά νά μοιράσουν ἐλ-
πίδα. Κι εἶναι αὐτά τά χέρια πού
προστατευτικά καλύπτουν τή μι-
κρή σπίθα γιά νά γίνει φλόγα κι ἀ-
σφαλίζουν ὄνειρα καί προσδοκίες.
Τά χέρια αὐτά -χέρια τοῦ Θεοῦ
μου- ἀσπάζομαι μέ εὐγνωμοσύνη!

Κ. Ἄτρας

Ἀπό τήν πένα τῶν ἀναγνωστῶν

Μέ ἀκοῦτε;

Ἐμπρός; Μέ ἀκοῦτε;

Δέν ξέρω ἄλλη γλῶσσα νά μιλήσω
οὔτε ἔχω ἄλλη φωνή, ἄλλη λαλιά.

Δέν ξέρω ἂν μέ καταλαβαίνετε ἀκόμη.

Ἄν εἶναι νά σιωπήσω πιο καλά.

Μ' ἀκοῦτε; Ἔχουν στερέψει πιά οἱ λέξεις.

Δέν ἔμαθα νά ἐκφράζομαι ἀλλιῶς
παρά στούς ἤχους πού μοῦ δίδαξαν οἱ αἰῶνες
ἀπ' τόν Ἀλέξανδρο καί ἀπό τούς Μαραθῶνες
πιο παλιά...

Κι ἂν νά μ' ἀκούσετε δέν καταφέρατε ἀκόμη,
κι ἂν δέ διαβάσατε τά σύμβολά μου στούς καιρούς,
ἂν δέ σκοντάψατε σέ πέτρες καί λιθάρια,
θά πάρω μόνος τό κονδύλι
νά χαράξω ἀπ' τήν ἀρχή τά χνάρια.

Καί θά διδάξω ἀπ' τήν ἀρχή τήν ἱστορία

μ' ἀγῶνα καί ἰδρώτα, καί θυσία·

καί ἂν νά διαβάσετε δέν ξέρετε ἀκόμη...

θά τό φωνάξω κάνοντας τό κορμί μου ἰαχί

μέ τό δικό μου αἷμα σπονδή

γιά νά γραφεῖ νέα γραφή

καί ν' ἀκουστεῖ τρανή βουλή:

«Ἄν εἶναι νά πεθάνω, θά τό κάνω μέ τιμή,

ἦρωα νά μέ ποῦν σ' ἡρώων γῆ».

Πάτρα

Στά σκαλοπάτια του Αγίου Δημητρίου

Τά σκαλοπάτια του Αγίου Δημητρίου ήταν γεμάτα από κόσμο. Καί δέν ήταν μονάχα οί συνηθισμένοι προσκυνητές ούτε μονάχα οί άμέτροτοι ζητιάνοι πού μ' άπλωμένο τό χέρι έλεγαν καί ξαναέλεγαν τήν ίδια κουβέντα: «Νά πάρω γάλα γιά τό παιδάκι μου!». Σήμερα στά σκαλοπάτια του Αγίου ήταν μαζεμένα παιδιά, πολλά παιδιά!

Κοντοστάθηκε ό Βαγγέλης και έντελώς άσυναίσθητα έστίασε τό βλέμμα του στά παιδιά.

Ό Αντώνης πού περπατούσε δίπλα του τόν κοίταξε μέ άπορία. «Τί συμβαίνει;», τόν ρώτησε μέ ένα κούνημα του κεφαλιού του, μά ό Βαγγέλης δέν άπάντησε.

- Νά, ρέ Βαγγέλη, αυτό δέν τό χωνεύω! είπε ό Αντώνης. Νά κουβαλάνε σάν πρόβατα τά παιδιά στίς έκκλησίες και νά τά κάνουν πλύση έγκεφάλου γιά τούς άγιους!

- Ναί, άπάντησε ό Βαγγέλης ούτε κι εγώ! μά ό τόνος τής φωνής του δέν έδειχνε, δέν άποτύπωνε τό περιεχόμενο τών λόγων του.

Τά σκαλοπάτια του Αγίου Δημητρίου χάθηκαν από τά μάτια του Βαγγέλη, όχι όμως από τή σκέψη του. Έκει έμειναν τυπωμένα, σκαλωμένα θαρρείς, και όταν άκόμα γύρισε στό δωμάτιό του.

Πώς τή θυμάται τή μέρα πού ήρθε από τό μικρό χωριό του στή Θεσσαλονίκη γιά νά σπουδάσει δικηγόρος!

- Θά πάς, γέ μου, όλόισια στόν Άι-Δημήτρη και θά ανάψεις πρώτα κερί στή χάρη του! Ά, νά μ' άξιώσει ό Θεός μά μέρα νά πάω κι εγώ νά προσκυνήσω! Ή γιαγιά

Σοφία σταύρωσε, ξανασταύρωσε τόν έγγονό της και του έβαλε στό χέρι ένα δεκάευρο.

- Θά τό ανάψεις όλο στόν Άγιο, του είπε και τόν φίλησε.

Έκει, στά σκαλοπάτια του Αγίου, τόν συνάντησαν ό Στράτος και ό Νίκος. Από κει ξεκίνησε ή γνωριμία του μέ τήν ομάδα τών Χριστιανών Φοιτητών πού τόσο τόν αγάπησαν αλλά και τόσο αγάπησε!

Και ύστερα ήρθαν κάποια άλλα σκαλοπάτια πού τά κατέβηκε σιγά-σιγά δίχως νά τό καταλάβει. Ήταν ό Αντώνης, ό Γιάννης, ή Ζωή. Ήταν ή τόσο δυναμική παρουσία τους στόν χώρο του Πανεπιστημίου. Ήταν οί ιδέες γιά τήν ισότητα και τήν επανάσταση. Ήταν ή κολακεία πώς ένα μυαλό σάν τό δικό του ήτανε κρίμα νά τό κρατάει γεμάτο μέ σκουριασμένες ιδέες. Ήταν... ήταν...

Κοίταξε άκεφος τό ρολόι του ό Βαγγέλης. Σέ μιά ώρα έπρεπε νά είναι στό Πανεπιστήμιο. Θά πήγαινε στήν πρώτη φετινή παράδοση. Στό πρώτο έτος τόν συνόδεψαν ως τό άμφιθέατρο τής σχολής του ό Νίκος και ό Στράτος! Τρία χρόνια πέρασαν από τότε.

Μά τί τόν έπιασε σήμερα! Παντού μπροστά του ό Νίκος και ό Στράτος!

Τό κινητό του κτύπησε πολλές φορές ως νά τό άκούσει ό Βαγγέλης.

- Έλα, Βαγγέλη, νά περάσω νά σε πάρω γιά τό μάθημα; Ή φωνή του Αντώνη του φάνηκε τόσο ξένη, τόσο μακρινή.

- Πήγαινε καλύτερα μόνος σου και θά συναντηθούμε εκεί! άπάντησε ό Βαγγέλης και έκλεισε δίχως άλλη εξήγηση

τό τηλέφωνο.

Τεταρτοετής φοιτητής τής Νομικής!
Ένεργό μέλος του φοιτητικού κινήματος!
Καί;

Βγήκε συλλογισμένος ο Βαγγέλης. Τά βήματά του τόν έφεραν δίχως νά τό καταλάβει καί πάλι στήν Άγίου Δημητρίου. Στάθηκε άπέναντι άπό τόν έπιβλητικό ναό καί κοίταξε μέ κρυφή λαχτάρα τά σκαλοπάτια. Τά παιδιά δέν ήταν πιά εκεί. Οί άνθρωποι άνέβαιναν καί κατέβαιναν, οί ζητιάνοι ήταν εκεί στή θέση τους, μά τά σκαλοπάτια ήταν άδεια άπό παιδιά.

Πέρασε άπέναντι ο Βαγγέλης καί κάθισε σ' ένα σκαλί. Έκεί πού πρίν τρία χρόνια κάθονταν τά παιδιά τών Κατηχητικών του Στρατού καί του Νίκου τή μέρα πού τούς γνώρισε.

Τί όμορφη εικόνα! Καί ο Νίκος όρθιος ανάμεσα τους νά τούς μιλά γιά τόν βαβαλόρη άγιο πού ήταν κατηχητής!

Πόσα δέν είπε στό τηλέφωνο στους δικούς του εκείνη τή μέρα! Πόσο χαρούμενος γύρισε στό μικρό του δωμάτιο.

- Άμ, τί νόμισες, παιδί μου! τού είπε χαρούμενη ή γιαγιά. Τζάμπα τ' άνάβω κάθε μέρα τό καντήλι του Άγίου; Του παρηγγείλα νά σέ περιμένει εκεί καί σέ περιμένε, παλληκάρι μου!

Τό έλαφρύ διακριτικό σπρώξιμο στον ώμο τόν έκανε νά σηκώσει ξεφνιασμένος τό κεφάλι. Τό μικρό άγόρι πού στεκόταν μπροστά του τόν κοιτούσε μέ συμπάθεια.

- Πάρε, τού είπε καί τού έχωσε στή χούφτα ένα δίευρο!

Πρίν προλάβει ο Βαγγέλης νά συνειδητοποιήσει τί έκανε τό παιδί, εκείνο είχε εξαφανιστεί μέσα στον κόσμο!

Στήν άρχή σοκαρίστηκε. Ό μικρός τόν πέρασε γιά ζητιάνο! Όμως γρήγορα συνήλθε!

Καί μήπως δέν ήταν; Ζητιάνος ήταν! Ζητιάνος στά σκαλοπάτια του Άγίου, ζητιάνευε λίγη άπό τή χαμένη του χαρά, ζητιάνευε τήν πίστη πού πρόδωσε! Ζητιά-

νευε τούς φίλους πού έγκατέλειψε!

Πολλές φορές χτύπησε τό κινητό του καί όλες τίς φορές τό όνομα του Άντώνη ξεπρόβαλλε στήν οθόνη του. Δέν τό σηκωσε ο Βαγγέλης. Όχι! Ό Άντώνης καί ή παρέα του δέν χωρούσαν σέ τούτη τήν ώρα.

Έσφιξε τό νόμισμα τής «ζητιανιάς του» στή χούφτα του τήν ιδρωμένη. Σηκώθηκε καί άνέβηκε σταθερά τά σκαλιά. Μπήκε δακρυσμένος στον ναό καί έριξε τό νόμισμα στό παγκάρι. Άναψε τό κερί καί σιγομουρμούρισε.

- Σ' ευχαριστώ πού μέ περιμένεις!

Οί δέκα αναπάντητες κλήσεις πού βρήκε στό κινητό του, όλες άπό τόν Άντώνη, τόν έκαναν νά χαμογελάσει πικρά!

«Δέν πειράζει», σκέφτηκε, «όταν γιά χάρη σας έγκατέλειπα τόν Θεό καί τούς δικούς του είχα άπειρες κλήσεις άπό τόν Νίκο καί τόν Στρατό καί δέν τούς άπάντησα! Καιρός νά τό κάνω!» είπε άποφασισμένος καί ψάχνοντας στίς «επαφές» του βρήκε τό όνομα του Νίκου.

- Ό Βαγγέλης είμαι, Νίκο!

- Πού είσαι; άκούστηκε χαρούμενη ή φωνή του Νίκου.

- Έκεί πού συναντηθήκαμε γιά πρώτη φορά, είπε συγκινημένος ο Βαγγέλης.

- Στά σκαλοπάτια του Άγίου Δημητρίου! αναφώνησε ο Νίκος. Έρχομαι!

Έκλεισε τό κινητό του χαρούμενος καί τότε είδε πώς είχε ένα μήνυμα.

«Βαγγέλη, έπαθε τίποτε, σου συνέβη κάτι;». Χαμογέλασε ο Βαγγέλης στό μήνυμα του Άντώνη.

«Ναί, μου συνέβη! Μόλις άνέβηκα τά σκαλοπάτια πού μαζί σας κατέβηκα!», του άπάντησε καί άπενεργοποίησε τό τηλέφωνό του.

- Ξαναγυρνά εκεί άπ' όπου ξεκίνησα, ψιθύρισε καί ένιωσε ότι ήδη βρισκόταν στό «πρώτο σκαλί»!

Έλένη Βασιλείου

Μετά την Κατασκήνωση ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Ύπαρχει κάποιος στην οικογένεια που περιμένε όλο τον χρόνο με λαχτάρα να πάμε στην κατασκήνωση οικογενειών: ή τετράχρονη Έλπίδα μας!...

«Πότε θά πάμε;», ρωτούσε πολύ συχνά και υπολόγιζε με τό μυαλουδάκι της πότε είναι τό καλοκαίρι.

Τό καλοκαίρι έφτασε και προχωρούσε, με τό Έλπιδάκι να περιμένει τό «πότε»...

Μόνο εγώ ένιωθα φορτωμένη και είχα τον λογισμό μήπως να μην πάμε φέτος... Τελικά, πήγα και πήγαμε όλοι.

Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, γι' άλλη μία φορά!

Αυτό τό πανηγύρι να 'μαστε όλοι μαζί, νεαροί οικογενειάρχες και μεγαλύτεροι, παιδιά όλων των ηλικιών, στην ξενοιασιά της κατασκήνωσής μας...

Η ευφροσύνη του κατασκηνωτικού προγράμματος, που μάς έθρεψε με την προσευχή και τή μελέτη της άγίας Γραφής...

Τό συναίσθημα ότι ο Διδάσκαλος της Αδελφότητας, ο μακαριστός Στέργιος Σάκκος που μόχθησε να στεριώσει αυτό τό έργο, είναι κάπου ανάμεσά μας...

Όλα σου δημιουργούσαν την αίσθηση ότι ο Θεός θέλει να γίνεται αυτή ή συνάντηση, μιά πραγματική έπισυναγωγή

μή με στόχο την ανασυγκρότηση της συζυγίας μας, την αναζωπύρωση της αγάπης μας, την αναδιοργάνωση της οικογένειάς μας, για να συνεχιστεί ή κατά Θεόν οικογενειακή πορεία...

Δέν γίνεται να αποτυπωθούν στό χαρτί όλα όσα ζήσαμε εκεί...

Τά εμπνευσμένα μαθήματα ήταν για όλους μας πηγή ζωής. Κι εκείνα τά «ευλογημένα πηγαδάκια», όπως τά έλεγε ο διδάσκαλος, ήταν μία ανάσα δροσιάς... Δέν είσαι μόνος... και άλλοι ζούν ό,τι κι εσύ! Αγωνίζονται, όπως κι εσύ! Ακόμη, ή χαρά και ο ένθουσιασμός των παιδιών με τά παιχνίδια τους στά γήπεδα και τό τραγούδι τους στην τραπεζαρία ήταν τονωτική εμπειρία για όλους μας...

Τί άνόητη πού ήμουν να έχω λογισμό να μην πάω φέτος...

Ευγνωμονώ τό μικρό μου τό Έλπιδάκι για την έπιμονή του. Άλλά και πόση ευγνωμοσύνη νιώθω για τον Διδάσκαλο, καθώς και για τούς αδελφούς, που τόσα χρόνια υπηρετούν αυτό τό έργο για να τό βρίσκω εγώ έτοιμο, να τό απολαμβάνω και να στηρίζομαι στον καθημερινό μου άγώνα...

Χρέος δικό μου είναι να φυλάξω αυτή την κληρονομιά... Κύριε, «έλθέτω ή βασιλεία Σου» και στή δική μου ζωή...

X.M.A.

Ένημέρωση-πρόσκληση

Νιώθουμε τήν ανάγκη νά μοιρασθοῦμε μαζί σας, ἀγαπητοί ἀναγνώστες, τή χαρά γιά τή διάκριση πού ἀπονεμήθηκε στήν Τράπεζα Αἵματος τῆς Ἀδελφότητός μας κατά τήν παγκόσμια ἡμέρα ἐθελοντῆ αἰμοδότη, τήν 11^η Ἰουνίου τρέχοντος ἔτους.

Στήν ὁμορφη ἐκδήλωση πού ὀργάνωσαν οἱ νοσοκομειακές ὑπηρεσίες αἰμοδοσίας τῆς Θεσσαλονίκης στό συνεδριακό κέντρο «Ι. Βελλίδης», μᾶς τίμησαν μέ χάλκινο μετάλλιο καί ἔπαινο. Ἡ διάκριση ἀποτελεῖ ἐνθάρρυνση ἀλλά καί χρέος νά συνεχίσουμε τή φιλότιμη προσπάθειά μας: Νά προσφέρουμε γιά τίς ἀνάγκες τῶν συνανθρώπων μας λίγο ἀπό τό αἷμα μας, αὐτό τό πολύτιμο ἀγαθό πού δωρεάν μᾶς δόθηκε ἀπό τόν Θεό.

Ἀνανεώνουμε, λοιπόν, τό ραντεβού μας καί σᾶς περιμένουμε **τήν Τρίτη 1 Νοεμβρίου, ὥρα 4:00 - 7:30 μ.μ.** στό «Δημητρούλειο», σέ ἕνα ἀδελφικό ἀντάμωμα προσφοράς καί ἀγάπης.

Μετακατασκευαστική συνάντηση

Στίς 18 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε ἡ μετακατασκευαστική συνάντηση ὅλων τῶν κατασκευωτῶν τῶν μαθητικῶν περιόδων τῆς κατασκευαστικῆς Καστανούσας. Προηγήθηκε ἡ συμμετοχή μας στή

θεία Λειτουργία στόν ἱερό ναό Ἁγίου Δημητρίου καί στή συνέχεια ἀκολούθησε ἑορταστικό πρόγραμμα στήν αἴθουσα τῆς Ο.Χ.Α. «Ἀπολύτρωση». Τό πλούσιο πρόγραμμα μέ κατασκευαστικά τραγούδια, θεατρικά, φωτογραφίες καί βίντεο μᾶς θύμισε ὁμορφες στιγμές κοινῆς κατασκευαστικῆς ζωῆς καί προσωπικῶν ἀποφάσεων. Ταυτόχρονα μᾶς ὑπενθύμισε ὅτι ἡ κατασκευαστική δέν εἶναι ἀπλῶς τόπος, ἀλλά τρόπος ζωῆς. Ἕνας τρόπος ζωῆς πού δίνει νόημα καί χαρά στήν καθημερινότητά μας καί μπορούμε νά τόν βιώσουμε στήν ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπόμενη συνάντησή μας, στά καθηγητικά καί στίς ὁμάδες...

ΒΕΒΗΛΩΣΗ ΝΑΩΝ

Οί πρόσφατες βεβηλώσεις ιερῶν ναῶν ἔδειξαν ὅτι ὁ ἑλληνικός λαός βιώνει βαθειά παρακμή, τήν ὁποία, δυστυχῶς, δέν αισθάνεται. Ὁ τορπιλισμός τῆς «Ἑλλης» στήν ἑορτή τῆς Κοίμησης τῆς Μεγαλόχαρης τό 1940 εἶχε συγκλονίσει τό πανελλήνιο καί εἶχε συμβάλει τά μέγιστα στήν ἐθνική ὁμοψυχία, ὅπως φάνηκε μῆνες ἀργότερα. Ἴσως ἰσχυρισεῖ κάποιος ὅτι στήν περίπτωση τῆς βεβήλωσης ὁ «ἐχθρός» εἶναι ἐντός τῶν τειχῶν. Ἐστιάζοντας ὅμως τήν προσοχή μας στούς ἐλάχιστους νέους «ἀντιεξουσιαστές» καί ρίχνοντας τό ἀνάθεμα ἐναντίον τους μᾶς διαφεύγει ἡ οὐσία τοῦ προβλήματος.

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού «ἀντιεξουσιαστές» βεβηλώνουν ἱερούς, γιά τούς ὀρθόδοξους χριστιανούς, χώρους. Στό παρελθόν, κατά τή διάρκεια καταλήψεων πανεπιστημιακῶν χώρων, εἰκόνες παρεκκλησίων ἀμαυρώθηκαν μέ τό σύμβολο τῆς ἀναρχίας καί ἀντιεκκλησιαστικά

συνθήματα ὀλοκλήρωσαν τή βεβήλωση. Τότε τά συμβάντα δέν ἔλαβαν εὐρεία δημοσιότητα. Οἱ πρόσφατες προκλήσεις ὑπῆρξαν ἀκραῖες καί ὀδήγησαν σέ ἔντονες ἀντιδράσεις.

Εἶναι γνωστό ὅτι οἱ αὐτοπροβαλλόμενοι ὡς ἀντιεξουσιαστές δέν ἀποτελοῦν συμπαγές σῶμα, ἀλλά ἀπαρτίζονται ἀπό ποικίλες ὁμάδες. Ἄλλοι ἐμφοροῦνται ἀπό ἀντικαθεστωτικό μίσος, καθῶς ἡ κοινωνική ἀδικία ἔχει πλεονάσει σίς ἡμέρες μας, ἄλλοι πραγματοποιοῦν τήν «ἐπανάστασή» τους κατά τοῦ ὑποκριτικοῦ μεγαλοσπισμοῦ ἢ ψευτοαριστεροῦ οἰκογενειακοῦ τους περιβάλλοντος, ἄλλοι, τέλος, εἶναι πράκτορες στήν ὑπηρεσία σκοτεινῶν κύκλων.

Γιατί ἄραγε ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ στόχο, ὥστε νά δέχονται πλήγματα ἀκόμη καί ἱστορικά μνημεῖα της; Προφανῶς οἱ δράστες στήν καταστροφική τους μανία δέν σκοτίζονται γιά τήν πολιτιστική μας

κληρονομιά. Καθείς πού θεωρείται ότι σχετίζεται μέ φορέα στήν ύπηρεσία τῆς ἐξουσίας γίνεται στόχος. Καί εἶναι εὐκολότερος στόχος ἕνα ἱστορικό ἐξωκκλήσι. Τό οὐσιῶδες ἐρώτημα ὅμως εἶναι: Γιατί θεωρεῖται ἀπό τούς «ἀντιεξουσιαστές» ἡ Ἐκκλησία ὄργανο στήν ύπηρεσία τῆς ἐξουσίας; Προφανῶς ἐπειδή δέν εἶναι σέ θέση, ἴσως δικαιολογημένα, νά διακρίνουν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά πρόσωπα, τά ὅποια διαχρονικά τή στελεχώνουν. Οἱ θρησκευεῖς ἐν γένει καί ἡ Ἐκκλησία, θεωρούμενη ὡς μία ἀπό αὐτές, δέχθηκαν σφοδρές κατά καιρούς τίς ἐπικρίσεις κοινωνικῶν μεταρρυθμιστῶν, θεωρούμενες ὄργανα στήν ύπηρεσία τῶν κρατούντων. Οἱ ἐπικρίσεις δέν ὑπῆρξαν ἀνεδαφικές καί ἀνιστόρητες, καθῶς χριστιανοί θρησκευτικοί ἡγέτες, γιά νά περιορίσουμε τήν ἐξέταση στόν χριστιανικό κόσμο, συμπορεύτηκαν, κατά καιρούς, μέ τούς κοσμικά ἰσχυρούς, προσέφεραν σ' αὐτούς ὑπηρεσίες καί στηρίχτηκαν ἀπό αὐτούς. Κι αὐτό ὄχι μόνο στή Δύση, ὅπου στρεβλώθηκε τό πνεῦμα τοῦ εὐαγγελίου, ἀλλά καί στήν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή. Ἡ ἐπικράτηση τοῦ κομμουνισμοῦ στή Ρωσία δέν θά ἦταν δυνατή, ἂν ἀρκετοί ἐκκλησιαστικοί ἡγέτες δέν εἶχαν ἀποκλίνει δραματικά ἀπό τό ἐκκλησιαστικό δέον.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ βρίσκεται ὑπό διωγμόν ἀνά τούς αἰῶνες. Οἱ κύριοι διῶκτες της εἶναι κατά πολύ πιό ἐπικίνδυνοι ἀπό τούς νεαρούς «βανδάλους» ἱερῶν ναῶν. Δέν ἀναφερόμαστε μόνο σ' ἐκείνους πού, ἔχοντας ἐκδηλη τήν ἐχθρότητα πρὸς τήν Ἐκκλησία, κήρυξαν διωγμόν κατ' αὐτῆς μέ συνέπεια πλῆθος πιστῶν νά ὀδηγηθεῖ στό μαρτύριο. Ἔχουμε κατά νοῦν τούς σύγχρονους ἐξουσιαστές,

οἱ ὅποιοι, διακηρύσσοντας τήν ἀνεκτικότητα καί τόν σεβασμό τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, ἔχουν κηρύξει ἀπηνῆ διωγμόν κατά τῆς Ἐκκλησίας μέ στόχο τήν ἀποϊεροποίηση τῶν πάντων. Οἱ χριστιανικές κοινωνίες τελοῦν ὑπό κατάρρευση ἔχοντας υἰοθετήσῃ τόν πρακτικό ὕλισμό καί ἔχοντας ὑποταχθεῖ σέ κοινωνικοπολιτικό σύστημα ἐχθρικότατο πρὸς τόν εὐαγγελικό λόγο, στόν ὅποιο ὡς μόνη ἀξία θεωρεῖται τό χρῆμα.

Κάποια κόμματα τῆς Βουλῆς, ὑποκριτικά ἐνεργήσαντα, ἔσπευσαν νά καταδικάσουν τούς βανδαλισμούς, προκειμένου νά ἀποκομίσουν κομματικά ὀφέλη. Ὅστόσο, πρόσφατα στή Βουλή σχεδόν ὅλα τά κόμματα ψήφισαν διάταξη, σέ ἄσχετο πρὸς τό θέμα νομοσχέδιο, πρὸς ὑπέρβαση τῶν σκοπέλων γιά τήν ἀνέγερση τεμένους στήν Ἀθήνα. Σέ μία χώρα πού ἀδιαφόρησε πλήρως γιά τήν ἐκπλήρωση τοῦ τάματος τῶν ἀγωνιστῶν γιά τήν ἐλευθερία μας, γιά τήν ἀνέγερση δηλαδή ἱεροῦ ναοῦ εὐγνωμοσύνης πρὸς τόν Σωτήρα Χριστό, «ἀριστερή» κυβέρνηση ὑπερβαίνει νομοθετικά τίς ὑποκριτικές κωλυσιεργίες τῶν κομμάτων ἐξουσίας κατά τό παρελθόν. Ὅχι βέβαια ἐπειδή τρέφει συμπάθεια πρὸς τό ἰσλάμ, ἀλλά ἐπειδή ἐκτελεῖ τίς ἐντολές ἐκείνων πού θέλουν ἡ χώρα μας νά ὑποστῇ πλήρη ἀλλοίωση τοῦ χαρακτήρα της καί ὁ λαός της νά ἀπωλέσει τήν ταυτότητά του, κύριο χαρακτηριστικό τῆς ὁποίας ἦταν ἀκόμη καί λίγες δεκαετίες πρὶν ἡ ἑλληνορθόδοξη πίστη.

Ἄραγε δέν θά ὑποστοῦμε τίς συνέπειες τῆς ἀφροσύνης μας;

Ἄπ. Παπαδημητρίου

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ἡ Γαλλία ἐπέλεξε Ἄρχαϊα Ἑλληνικά!

Στά πλαίσια ἐκπαιδευτικῆς μεταρρύθμισης τὰ Γυμνάσια τῆς Γαλλίας ἀναμένεται νά ἐφαρμόσουν ἕνα πρόγραμμα σπουδῶν μέ στόχο τήν ἐξατομίκευση καί τήν ἐλευθερία στήν ἐπιλογή τῶν γνωστικῶν ἀντικειμένων. Οἱ θεματικές ἀπό ὅπου μποροῦν νά ἐπιλέξουν οἱ μαθητές τοῦ Γυμνασίου, εἶναι: Πολιτισμός καί Τέχνες, Πληροφορική, Ἑπικοινωνία, Κοινωνία, Ξένες Γλῶσσες, Ἐπιστήμες, Σῶμα καί ὕγεια κἄ. Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζει ἡ θεματική «Γλῶσσες καί πολιτισμός τῆς Ἀρχαιότητας», στήν ὁποία δεσπόζει ἡ ἐκμάθηση τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καί τῆς λατινικῆς γλώσσας.

Παρά τίς πρῶτες ἀντιδράσεις, τό ὑπουργεῖο Παιδείας ἀνακοίνωσε πῶς τό 92% τῶν Γυμνασίων τῆς χώρας, καθώς καί τό 70% τῶν μαθητῶν Γυμνασίου ἐπέλεξαν τήν παραπάνω θεματική, τριπλάσιος ἀριθμός ἀπό πέρυσι. «Αὐτό σημαίνει πῶς ὄχι ἀπλῶς τὰ Λατινικά καί τὰ Ἑλληνικά δέν θά ἐξαφανισθοῦν, ἀλλά θά ἐνισχυθοῦν», σημείωσαν κύκλοι τοῦ ὑπουργείου.

Τό ἑλληνικό ὑπουργεῖο Παιδείας τί ἔχει ἄραγε νά σημειώσει;

Ἄληθινά χρυσός!

Στούς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες στό Ρίο τίς ἐντυπώσεις ἔκλεψε ὁ Ἕλληνας κολυμβητής τῶν 10 χλμ ἀνοιχτῆς θάλασσας Σπύρος Γιαννιώτης, ὁ ὁποῖος ἄν καί τερμάτισε στόν ἴδιο χρόνο μέ τόν ὀλλανδό χρυσό ὀλυμπιονίκη, ἔλαβε τό ἀργυρό μετάλλιο καθώς καθυστέρησε νά ἀκουμπήσει μέ τό χέρι του τήν ὀριζόντια ἐπιφάνεια ἀφῆς στή γραμμή τερματισμοῦ. Ἡ ἑλληνική ἀποστολή θέλησε νά καταθέσει ἔνσταση, ὥστε νά δοθεῖ χρυσό μετάλλιο καί στοὺς δύο ἀθλητές. Ὁ Γιαννιώτης διαφώνησε καί μέ θαυμαστή ἀξιοπρέπεια καί ξεχωριστό ἦθος δήλωσε πῶς αὐτοῖ ἐῖναι οἱ κανόνες τοῦ ἀγωνίσματος κι ὁ ἴδιος νιώθει ἱκανοποιημένος μέ τό ἀποτέλεσμα ἀφοῦ ἔδωσε τό 110% τοῦ ἑαυτοῦ του! Ἡ στάση του θύμισε κάποια ξεχασμένα ιδεώδη τοῦ ἀθλητισμοῦ, ὅπως αὐτά τῆς εὐγενοῦς ἄμιλλας καί τῆς συνεχοῦς προσπάθειας, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἀναδείχτηκε σέ... χρυσό ἀθλητικό πρότυπο!

Ἡ αὐτοκτονία... ἠρωισμός;

Τραγική πραγματικά ἡ ἀπόφαση γνωστοῦ δημοσιογράφου μέ καρκίνο σέ τελικό στάδιο νά πεθάνει μέ «μη ὑποβοηθούμενη» εὐθανασία, ὅπως ἀ-

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

νέφεραν τὰ ΜΜΕ, ουσιαστικά νά αὐτοκτονήσει, ὅπως ἀνακοίνωσε ὁ ἴδιος. Καί εἶναι τραγική γιατί ὑπογράφει ὅτι ἔζησε καί πέθανε χωρίς ἐλπίδα ἀνάστασης καί αἰώνιας ζωῆς. Εἶναι χαρακτηριστικό μάλιστα ὅτι σέ φίλους του πού τόν προέτρεψαν νά ζητήσει τή βοήθεια τῆς Παναγίας γιά τή θεραπεία του, ὁ ἴδιος ἀρνήθηκε λέγοντας τά ἑξῆς: «Ἄν γίνει θαῦμα καί θεραπευτῶ, πῶς θά τό δικαιολογήσω βάσει τῶν πιστεύω μίας ὀλόκληρης ζωῆς;». Ἀπό τήν ἄλλη, δέν φαίνεται νά εἶναι τυχαῖος ὁ θόρυβος πού δημιουργήθηκε, καθῶς πολλοί βρῆκαν ἀφορμή νά ζητήσουν τήν τροποποίηση τῆς σχετικῆς νομοθεσίας πού θεωρεῖ τήν εὐθανασία ὡς ἀνθρωποκτονία μέ ἐλαφρυντικά. Εἶναι ὅμως ἐνδεικτικός τοῦ μηδενιστικοῦ πνεύματος πού προωθείται ὅλο καί περισσότερο στήν κοινωνία μας.

Φίλοι τῆς καρδιάς!

Ἐρευνες τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ καί τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ὑόρκης καταδεικνύουν τήν ἀρνητική ἐπίδραση τῆς μοναξιάς στήν ἀνθρώπινη ὑγεία. Οἱ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν πῶς ὅσο πιο μικρός εἶναι ὁ κοινωνικός κύκλος τοῦ ἀνθρώπου, τόσο αὐξάνονται οἱ πιθανότητες ἐμφάνι-

σης καρδιακῆς νόσου καί ἐγκεφαλικῶ ἐπεισοδίου. Ὁ σύγχρονος τρόπος ζωῆς ἀποξένωσε τούς ἀνθρώπους κι ἐνῶ κάποτε εἶχαν πολλούς φίλους καί ἦταν... ἀνοιχτόκαρδοι, τώρα ζοῦν στή μοναξιά τους κινδυνεύοντας ἀπό... καρδιά!

Αὐτόχειρες

Τά ἄτομα ἡλικίας ἄνω τῶν 65 ἐτῶν ἀντιπροσωπεύουν στή χώρα μας ποσοστό μεγαλύτερο ἀπό τό 19,3% τοῦ πληθυσμοῦ. Σύμφωνα μέ τίς προβλέψεις τό 2020 θά ἀνεβεῖ πάνω ἀπό τό 20% καί τό 2030 περίπου θά φτάσει τό 30%! Το ἀντίστοιχο ποσοστό τῶν ἀτόμων ἡλικίας 0-14 ἐτῶν εἶναι περίπου 14% (βλ. health.in.gr).

Αὐτή ἡ ἀντιστροφή τῆς ἡλικιακῆς πυραμίδας, ἡ δημογραφική γήρανση, ἐπηρεάζεται μέν ἀπό τήν ἐπιμήκυνση τοῦ μέσου ὄρου ἐπιβίωσης, κυρίως ὁμως ὀφείλεται στήν ὀλοένα καί μεγαλύτερη ὑπογεννητικότητα ἡ ὁποία εἶναι μία βραδυφλεγῆς βόμβα στά θεμέλια τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας! Μία βόμβα πού τήν τοποθέτησε ἐκεῖ ἡ δική μας ἀπιστία ἢ ὀλιγοπιστία, ἡ δική μας ἐγκεντρική φιλοσοφία πού ὡς ὑψιστή ἐπιδίωξη στή ζωή ἔχει τήν προσωπική ἀπόλαυση!

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΤΥΠΟ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ
ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΗΤΩΝ
ΕΣΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ